Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 33 (800)

17 – 21 серпня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

З Днем Незалежності, Україно!

Позивний КЕП: **"Я знав, що буде війна, я до неї готувався"**

4-5 стор.

"В якійсь точці світу завжди іде війна. Але ніколи не думав, що вона може бути між Україною і Росією"

6-7 стор.

"Проповідник" із ДШК

10 стор.

Наймолодші "кожедубівці" попрактикувались у стрільбі

11 стор.

За нами – Україна, з нами – Бог і правда

8-9 стор.

Героїв вшанували і на землі, і в небі

Напередодні Дня Незалежності України у філії Національного військово-історичного музею України – музеї Повітряних Сил на "Алеї Слави" відбулось відкриття погрудь двом військовим льотчикам. Це Герої України підполковники Костянтин Могилко та Дмитро Майборода, які загинули під час виконання завдань в зоні проведення антитерористичної операції.

В урочистій церемонії відкриття взяли участь керівники області та міста, командування Повітряних Сил Збройних Сил України, представники громадськості, ветерани війни, рідні і близькі героїв.

Від імені членів військової ради, особового складу виду до присутніх звернувся командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

2 стор.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

Кожна нова ротація – досвід попередніх

Виснажені частими обстрілами з боку противника, зморені пекучим літом, але вперше без втрат особового складу – на початку серпня повернулася додому шоста ротація зведеного загону Повітряних Сил ЗС України під командуванням полковника Ігоря Левчука.

Традиційно, спочатку всі бажаючі виконувати бойові завдання у зоні АТО проходять злагодження у Василькові та стрільби на Житомирщині. Ця ротація відрізнялася від попередніх, адже цього разу хлопців супроводжував відомий актор Анатолій Пашинін. А його брат був у числі бійців загону.

Допомога волонтерів

Вже на постійному місці дислокації загону, неподалік Авдіївки, нашим хлопцям допомагали волонтери. Переважно Віолетта і Віталій із Запоріжжя. Крім них свою підтримку надавали вінницькі, харківські та дніпропетровські волонтери. До того ж, значна допомога по продуктах надходила від "Кулінарної сотні". Саме їй воїни завдячують смачними обідами, коли у самих на господарстві залишалася тільки гречана крупа.

Також був волонтер із Авдіївки, який мав свою СТО та забезпечував бійців автотранспортом, привозив газові балони та продукти. Саме він купував у місцевих крамницях необхідні товари для хлопців, адже населення більше довіряло йому, ніж військовим.

– Сільські мешканці більш лояльні до українських вояків, ніж міські. Вони самі себе забезпечують і менше нарікають на владу. А от містяни – навпаки, нічого не роблять і тільки жаліються, – зізнається сам волонтер.

Співпраця з іншими підрозділами

Технічну воду нашим хлопцям привозив боєць з 93-ї окремої механізованої бригади, а вже питну вдалося добути під кінець ротації. Самі допомагали "Правому сектору" завозити їхніх поранених до себе в шахту – її приміщення було надійним укриттям від постійних обстрілів.

Втрати техніки противника

За два місяці у загоні було чимало значних подій. Так, 14 липня воякам вдалося підбити ворожий танк. Надвечір він виїхав з укриття і став між двома терміналами Донецького аеропорту – старим і новим. Почав обстріл по-

стів зведеного загону та населеного пункту Опитне. Наші хлопці одним пострілом з ПТКР "Фагот" зупинили танк. Один із ворожих танкістів утік, а двоє залишилися всередині і продовжили обстріл наших позицій. Українські бійці не розгубилися і двома розрахунками "Фаготів" одночасно вистрілили у вже підбиту техніку. Обидві ракети зійшлися в одній точці – башті танка. Все, точка! Вороги відразу ж забрали уражену техніку з поля бою.

Поранення

Через кілька днів стався і прикрий інцидент. Під час обходу одного з постів зведеного загону був поранений заступник командира полковник Віталій Кирпенко. Відбувся обстріл наших позицій з кількох видів зброї. Осколки снаряда зенітної установки противника засіли в нозі офіцера. Три з них так і не вдалося витягнути. Як кажуть товариші, "тепер постійно "дзвенітиме" в аеропорту".

Відкриття виставки

Найстарший воїн загону – 62-річний боєць із позивним "Чівас". Родом з Красноармійська. Саме він став ініціатором створення експозиції виставки у музеї рідного міста. Бійці назбирали велику кількість "російських сувенірів" та передали їх до музею, щоб місцеве населення могло ближче роздивитися, чим "годує" українців Росія.

Найменші побратими

Крім уже відомих і незмінних собак, старшого солдата Коврика та бійця Тушонки, до бійців прибилося поранене совеня. Після того, як хлопці його виходили, воно залишило позиції наших військових.

Проблеми, труднощі

Як говорить заступник командира загону по роботі з особовим складом полковник Вадим Костилєв, найбільшою проблемою за два місяці перебування на передовій був дефіцит інформації. Газети, що їх передавали волонтери, швидко розбирали охочі до читання бійці, а нові не надходили. Книг також не вистачало на всіх.

Загалом, додому повернулося 104 військовослужбовці Повітряних Сил з різних куточків України. З них п'ятеро були на передовій вже вдруге. І чим довше продовжується війна – ця кількість тільки зростає.

Ярослава Марченко. "Крила України".

Героїв вшанували і на землі, і в небі

Закінчення. Початок на 1 стор.

– Навічною славою покриті подвиги усіх військових льотчиків, які в умовах щільного вогню виконували складні бойові завдання із несення бойового чергування, знищення броньованої техніки та вогневих позицій терористів, прикриття наших військ з повітря, повітряної розвідки, перевезення особового складу і вантажів. Обох наших Героїв, чиї погруддя віднині назавжди залишаться в музеї, об'єднала любов до неба та рідної України. І Костянтин Могилко, і Дмитро Майборода у критичній ситуації до останньої секунди залишалися за штурвалом своїх літаків і, не вагаючись, віддали своє життя заради порятунку членів екіпажу та уникнення жертв серед мирного населення. На жаль, під час проведення антитерористичної операції загинули 32 наших бойових побратими, серед них – 16 воїнів-авіаторів, – сказав генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

Керівники області та міста, представники Повітряних Сил Збройних Сил України, рідні та близькі полеглих героїв урочисто перерізали стрічку, відкривши пам'ятні погруддя Костянтину Могилку та Дмитру Майбороді.

Присутні вшанували пам'ять покладанням квітів до бюстів Героїв України і пам'ятного знака "Загиблим льотчикам".

Церемонію вшанування було перенесено на вінницьке центральне кладовище до місця поховання пілотів Дмитра Майбороди та Дмитра Шкарбуна, де відбулося відкриття їх пам'ятників.

– Дорогі рідні та близькі полеглих Героїв! Прийміть слова щирої

вдячності за те, що ви виховали та увесь час підтримували мужніх чоловіків, справжніх патріотів та надійних друзів і товаришів, які, не вагаючись, віддали життя заради своїх ближніх. Земний уклін Вам за те, що Ви робите все можливе, щоб пам'ять про ваших дітей жила вічно, аби ми пам'ятали, якою страшною ціною платять сини України за її незалежність, – зазначив командувач Повітряних Сил генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

Під час церемонії відкриття пам'ятників у небі, киваючи крилами, пролетів військово-транспортний літак Ан-26. У складі екіпажу – вихованці та брати по небу Героя України підполковника Дмитра Майбороди та кавалера ордена Богдана Хмельницького III ступеня підполковника Дмитра Шкарбуна.

Дмитро Струтинський.
Фото автора.

США передали ВДВ сучасний мобільний госпіталь

У Житомирі делегація представників США передала військовим медикам Високомобільних десантних військ Збройних Сил України сучасний мобільний польовий експедиційний госпіталь другого рівня за кваліфікацією НАТО. В урочистому заході взяли участь представники Посольства США в Україні, Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України, керівний склад командування Високомобільних десантних військ, посадовці обласної влади та духовенство.

Військовий аташе Посольства США в Україні полковник Керол Нортрап, презентуючи від імені американського уряду мобільний госпіталь, зазначила, що тісна співпраця продовжуватиметься й надалі.

Шпиталь, вартістю 7,6 мільйона доларів, складається із чотирьох наметів та представляє собою легку, компактну споруду, яку можна розгорнути протягом 24 годин поблизу району бойових операцій. Він забезпечений потужним набором сучасних засобів та апаратурою.

Основні підрозділи госпіталю призначені для прийому, сортування, надання невідкладної, першої медичної, кваліфікованої, окремих елементів спеціалізованої медичної допомоги пораненим та хворим. За необхідності, медики-десантники здійснять евакуацію постраждалих до лікувальних установ вищого рівня.

Умовно госпіталь можна розділити на дві частини – діагностичну та лікувальну. В першій частині можна здійснювати, зокрема, повний біохімічний аналіз крові, рентгеноскопію, ультразвукову та інші види діагностики. У другій – будь-яке операційне, реанімаційне втручання тощо.

У США госпіталь відомий під назвою EMEDS-експедиційна система медичної підтримки.

– Все устаткування випробуване та дуже хороше. Ми користувалися ним в Іраку та в Афганістані, – розповіла офіцер-медик США Олена Мспаркер.

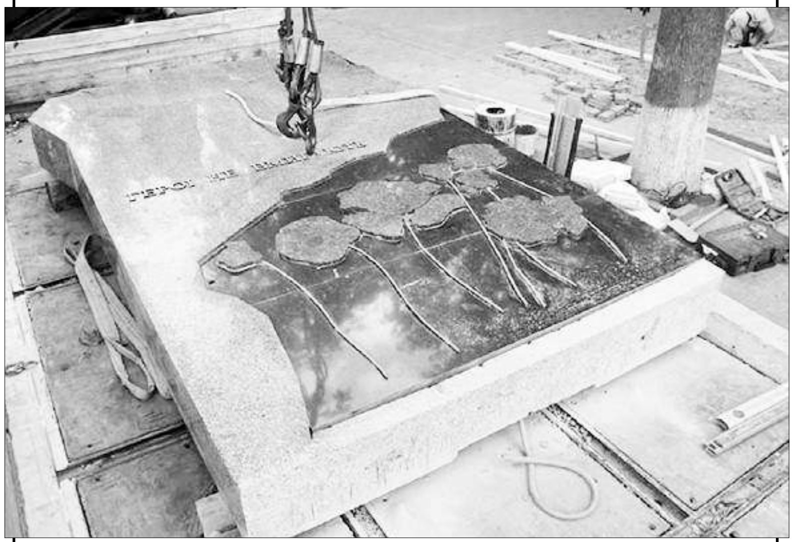
У штаті госпіталю – 30 військовослужбовців-лікарів та середній медичний персонал.

Варто зазначити, що американські фахівці навчають українських колег, як найефективніше використовувати госпіталь.

Перед завершенням заходу, його учасники спостерігали за діями "крилатих піхотинців" під час надання першої медичної допомоги пораненим військовикам на полі бою, їх евакуації до госпіталю та безпосередньо етапи роботи медбригад.

Руслан Лінник. Фото автора.

У Вінниці відкриють мультимедійну Стелу пам’яті

Напередодні Дня Незалежності України, у День Державного Прапора, вінничани вшановуватимуть пам’ять усіх загиблих земляків. Цього дня у Вінниці буде відкрито Стелу Пам’яті мешканцям регіону, які віддали своє життя за Україну під час подій 2014-2015 рр.

– На мою думку, за два останні роки День Незалежності України і День Прапора в суспільстві зовсім переосмислені, – каже в. о. Вінницького міського голови Сергій Моргунов. – Особливе ставлення в українців з’явилось до прапора, який став іще й символом патріотизму і героїзму наших хлопців, котрі воюють на сході у неоголошеній війні. Тому на День Прапора ми плануємо не лише провести церемонію підняття головного державного символа, а й відкрити мультимедійну Стелу Пам’яті, де буде інформація про усіх героїв міста та області, які загинули в АТО та під час Революції Гідності. Ми зобов’язані пам’ятати наших героїв, які поклали своє життя заради нашої незалежності, нашої держави, заради українського народу.

Мультимедійна Стела буде встановлена на гранітній конструкції, під музичний супровід демонструватимуться фото та коротка інформація про 120 вінничан, які загинули в АТО, та трьох Героїв Небесної сотні. Про передісторію та появу стели розповів директор КП “Центр концертних та фестивальних програм” Максим Філанчук:

– У січні цього року у День Соборності ми встановили Пам’ятний знак Небесній Сотні та Героям АТО. Одразу після його відкриття міський голова запропонував доповнити цей знак мультимедійною стелою, на якій би були всі, хто загинув у боротьбі з російським агресором та під час Революції Гідності. Тоді ж були дані доручення відпрацювати усі організаційні заходи, і 23 серпня ми вже зможемо презентувати Стелу Пам’яті усім вінничанам. Хочу сказати, що це не просто пам’ятний знак, це – спосіб вшанування усіх тих, хто віддав своє життя за наше мирне майбутнє. Ми маємо завжди пам’ятати наших героїв.

У відкритті обов’язково візьмуть участь військові, в тому числі й ті, хто пройшов пекло АТО, керівництво регіону, мешканці та гості міста.

Опівдні на Європейській площі відбудеться загальнодержавна хвилина мовчання за загиблими в АТО…

Роман Довгаленко.

Державний Прапор – оберіг усіх українців

Напередодні Дня Державного Прапора України та Дня Незалежності будівлю Адміністрації Президента прикрасили синьо-жовтими прапорами. “Синьо-жовтий прапор – це не просто символ. Це – оберіг Української нації, що об’єднує українців у боротьбі за Незалежність”, – зазначив Президент та закликав усіх співгромадян підтримати ініціативу “Наші кольори” та у ці дні прикрасити прапорами вікна своїх домівок.

“Напередодні Дня Незалежності підіймаймо наш Прапор над кожною будівлею по всіх куточках нашої держави! Нехай синьо-жовтий прапор замайорить над усією Україною!” – закликав Глава держави.

Президент наголосив на переможній силі Українського Державного Прапора. “Ми не раз здобували перемогу під нашим стягом, і обов’язково захистимо свою незалежність, свою свободу, свою гідність!” – заявив Петро Порошенко.

Зранку величезне полотнище Державного Прапора розміром 20х10 метрів закріпили на центральній частині будівлі Адміністрації.

“Європейський вал”. Собівартість проекту зменшено

Протягом останнього року було облаштовано сотні кілометрів державного кордону між Україною та РФ. Собівартість проекту “Європейський вал” була зменшена у чотири рази, проект облаштування кордону став модерновим і ефективним. Про це повідомив Прем’єр-міністр України Арсеній Яценюк під час засідання Уряду 19 серпня.

Глава Уряду нагадав, що рік тому Кабінетом Міністрів було прийнято рішення започаткувати проект, метою якого є облаштування державного кордону між Україною та РФ: “Кожна незалежна держава повинна повністю контролювати і охороняти свою територію”. З того часу “Європейський вал” був радикально змінений. Насамперед, Уряд зменшив його вартість у чотири рази – з 18 до майже 4 мільярдів гривен.

Арсеній Яценюк зауважив, що протягом року ефективність контролю над державним кордоном була суттєво підвищена як інженерно-технічним облаштуванням, так і системою електронного контролю. Глава Уряду заявив, що незабаром з керівником Державної прикордонної служби зробить об’їзд, “як ми це завжди практикуємо раз на квартал”.

“Незалежна Україна побудує державний кордон з Російською Федерацією, і це буде реальною зоною, яка позбавить російських терористів можливості безперешкодно проходити через українсько-російський державний кордон, переправляти зброю, здійснювати незаконну міграцію. І Україна зробить усе для того, щоб захистити свою територію, – наголосив Прем’єр-міністр.

Фінансування поекту “Європейський вал” передбачено в державному бюджеті. Рішення про створення державного підприємства щодо облаштування державного кордону наразі засвідчило свою правильність.

“Відповідно до затвердженого плану будуємо “Європейський вал” і робимо так, щоб Україна почувала себе безпечно, щоб кожен громадянин країни знав, що Державна прикордонна служба, українські Збройні Сили охороняють українську територію, і ми зробили все для того, щоб відгородитися від держави-агресора, яким є Російська Федерація”, – наголосив Глава Уряду.

“Укроборонпром” передав армії відновлені “Булати”

ДК “Укроборонпром” передав українським військовим партію відновлених танків Т-64 “Булат”. Ремонт танків провели фахівці “Заводу ім. В.А.Малишева”, що входить до складу концерну. Про це розповіли у прес-службі “Укроборонпрому”.

“Фахівці відремонтували шасі і посилені модернізовані двигуни, замінили стволи гармат по закінченню ресурсу кількості пострілів. На всіх “Булатах” модернізували захист – відтепер командир і екіпаж танка будуть перебувати в ще більшій безпеці. Всі танки пройшли повний цикл перевірки за технологічним паспортом і вже прийняті військовими”, – йдеться в повідомленні.

Проект меморіалу – на публічне обговорення

Президент ініціював широке публічне обговорення увіковічення пам’яті захисників свободи, незалежності та територіальної цілісності, а також видатних діячів минулого України. Для цього буде сформований організаційний комітет, до якого залучатимуться представники органів влади та громадськості.

“Мета комітету – сформувати концепцію меморіалу, який дозволить гідно вшанувати пам’ять усіх, хто ціною свого життя захистив незалежність Української держави. Такий меморіал повинен зміцнити єдність Українського народу, увічнити пам’ять захисників, а також сприяти збереженню національної пам’яті країни”, – відзначив заступник Глави Адміністрації Президента Ростислав Павленко. У зв’язку з цим церемонія перепохування, попередньо запланована на 23 серпня, не відбудеться.

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

ПОЗИВНИЙ КЕП

"Я знав, що буде війна, я до неї готувався"

Україна – понад усе! Для цього чоловіка це не просто гасло, це – його покликання, його буття. Він поставив на карту усе – здоров'я, сім'ю, заможне життя за кордоном. Він пішов у саме пекло Донбасу й героїчно бореться за Україну поруч із власним сином та гуртом бойових побратимів. Його називають КЕП, це позивний, від слова "капітан". Він не приховує своє обличчя перед ворогом, у його очах немає страху, а є відданість рідному народу та люта ненависть до окупантів.

Просив у Бога одужання, обіцяючи стати воїном добра, і Бог прийняв рішення…

– Я знав, що буде війна, я до неї готувався, – розповідає Кеп, – купив спорядження, зареєстрував зброю, тренувався у клубах із страйкболу, ну, це де кульками по тобі луплять – гарна забавка для чоловіків. А почалося все з того, що я сильно травмував хребет. Відчай та порожнеча – все що було у мене всередині. Не раз приходила думка приставити пістолет до скроні, бо нащо таке життя!

Але згадав, що колись читав книжки про славетне минуле нашого народу, про сильних духом козаків, які не мали права накладати на себе руки, бо це гріх та безчестя, а якщо загинути, то тільки в бою – за правду, за рідну землю. А в суспільстві уже давно мова про третю світову. Україну ж не обійшла стороною ані перша, ані друга війни. Не обійде і третя, не дай Боже, тож до неї треба добре підготуватися і зараз не час для відчаю.

Такі думки та духовний світ швидко поставили Кепа на ноги.

Розповідає, коли був малий, мама за руку силоміць тягнула його до церкви. Пройшов не один десяток років, і тепер життя само наблизило Кепа до Бога.

– Я почав щиро молитися, по-своєму. Просив Господа поставити мене на ноги, обіцяв, як одужаю, стану воїном світла, воїном добра, бо коли прийде війна, це буде війна добра і зла. Напевне, ВІН таки почув мої молитви. Я видужав і почав інтенсивно тренуватися в армійському страйкболі. Дружина, з якою ми розійшлися (через війну) і мало спілкувалися, сама прийшла до мене, принесла ті 500 євро, які відкладала собі на гарний одяг, мовляв, тебе не зупинити, візьми і купи собі бронежилет та інше спорядження...

Сімейний "розрахунок"

В Україні горів Майдан, а в грудях капітана палало серце!

Звідки ж беруться такі, як Кеп? Із файного міста Тернопіль! Це одразу чути через західноукраїнський акцент чоловіка. Йому вже за 50. У своєму житті він пережив багато пригод та випробувань, але найголовніше з них відбувається саме зараз, переконаний чоловік. В Україні та на теренах колишнього СРСР він ким тільки не був – майстер на всі руки. Однак злиденність нашої держави, де чогось досягти у житті можуть переважно злочинці і казнокради, змусила Кепа шукати долю за кордоном на початку 2000-их. Спочатку в Польщі, потім – у сонячній Іспанії. Саме ця країна досить швидко перетворила дитячу мрію у реальність – він став моряком. І не просто моряком, а капітаном власного судна. Це невелика гарненька яхта, на якій Кеп вирушив у навколосвітнє плавання! Мрія чи не кожної людини – на яхті навколо світу!

Розстріл Майдану іспанський українець застав у Панамі, під час навколосвітньої подорожі на власній яхті. Більше чекати не міг…

Згадує тодішні свої думки: "Не хочете, щоб я став матросом тут, на батьківщині (зажадали грошей за вступ до "морехідки"), поїду за кордон і стану капітаном..."

Сказав, як відрізав, і тепер, справжній капітан набирає повні вітрила своєї красуні. Зізнається, у нього було відчуття, що це навколосвітнє плавання не буде спокійним. Не через океанічний шторм чи негоду. В Україні горів Майдан, а в грудях капітана палало серце!

– Коли прибув у Панаму, одразу рвонув до телевізора і побачив жах – розстріл Майдану! Більше чекати не міг! Прийшов мій час!

Що заважало цьому чоловіку жити спокійно, мати сім'ю, займатись бізнесом, борознити моря на своїй яхті і насолоджуватись життям? Відповідь доволі проста, але зовсім не зрозуміла горе-патріотам: безмежна любов до рідної країни, яку охопив вогонь. А ще обіцянка Богу – стати воїном світла.

Кеп і його команда: з корабля – на… танк!

Вже в Україні Кеп зіткнувся з добре йому відомою та ненависною бюрократією і безглуздими законами. Беруть у добровольці до 45 років...

Не біда, один знайомий полковник порадив "Правий сектор", мовляв, там бойовий дух та інші чесноти як раз для нього. Рішення прийнято – ДУК "ПС"!

– Ми із сином прийшли на базу "Правого сектора". Вони (керівники), як побачили наші американські обладунки (бронежилети, рації), а ще й снайперку сина та мій автомат, не вагаючись, записали нас у диверсійно-розвідувальну групу. Отак, з корабля – на бал!

Тут почалися бойові будні Кепа і його команди: стрілянина, контузії, смерть, втрата бойових побратимів. Каже, що у них самодостатня група, кожен знає своє місце, обов'язки, позицію. Головне у розвідці – інтуїція, імпровізація і якесь шосте чуття. Це збереже життя і допоможе якісно виконати завдання. Зовсім не обов'язково достеменно виконувати наказ командира, скажімо: "Зайняти позицію під сосною". Півроку тому Кеп по-своєму зрозумів подібний наказ і заліг за півсотні метрів від того місця, куди за лічені хвилини точно влупила міна... А колись один воєначальник скомандував групі йти на вірну смерть. Тоді Кеп грубо порушив наказ і сказав, що жоден з його людей безглуздо не помре, а як хто наважиться піти – прострілить ногу, хоч жити буде.

Трохи розважились – "змайстрували" тепловізор

Група Кепа – це, в основному, молоді двадцятирічні хлопці, серед яких і рідний син.

– Я старша людина, і раніше у мене була така думка, що молодь не має йти на війну поми-

рати. Їм треба жити і будувати нову країну. Та й, направду, ставлення до молоді було неоднозначне: у них в очах порожнеча, незрозуміле для мене життєве кредо і таке інше. Воювати мають йти такі, як я, і трохи молодші, які прожили кусок життя, мають певний досвід за плечима. Але коли побачив тих старих пияків, що ховаються по лісах від мобілізації, або тих, що десь там трохи відстояли на блокпосту й приїжджають додому і геройствують – думка докорінно змінилася. У мене в групі хлопцям по 18, 20, 25 років. Оце герої! Байда, Міна, Румун, Тезка, Вокер, Запорожець та інші побратими – відмінні й безстрашні бійці, не знаю, чи я у їх віці пішов би воювати. А як вони воюють, йдуть в атаку, можна книжку писати. Був випадок, коли нас сім чоловік відбивалися від 40 ворожих диверсантів. І ці молоді пацани закріпилися й відбивалися, ніхто не відступив, бо позицію не можна було віддавати, на кону було життя бійців іншої групи. Коли поруч спецназ голову навіть не піднімає, а треба виконати завдання, мої біжать поміж куль ворожих снайперів, бо треба, от і біжать...

Син Кепа – озброєний та небезпечний

Питання статусу добровольчих батальйонів набуло широкого розголосу та вимагало конкретних рішень. Кеп, як і раніше, хотів легалізуватися у регулярному війську. Він переконав хлопців із своєї групи про необхідність цього кроку. Хоч жоден із них не прийшов воювати задля заробітку, кар'єри чи інших меркантильних інтересів, командир таки домігся згоди хлопців на перехід усієї групи до одного з батальйонів територіальної оборони. Зрештою, суть бойової роботи не змінилася. Однак тепер є офіційний статус бійця, і якась зарплатня хлопцям теж не завадить.

Згадує Кеп і перший захоплений групою танк Т-64. Група його в сєпарів "віджала" – це слово стало дуже популярним серед усіх бійців фронту. Як саме його хвацько віджали, хлопці не розповідають, кажуть, професійна таємниця, але їздити навчилися за якусь годину. Добре, що Тезка колись давно на одному з фермерських господарств "вишивав" на танку, який фермер переробив під тягач, звідси й досвід, відповідно, місце механіка-водія для Тезки заброньовано.

– Підійшли до нас танкісти, півгодини показали, розказали, ми сіли і поїхали, – розповідає Кеп. – Таке виробляли на ньому. Я навіть пару раз встиг вистрелити. Досвіду в нас було небагато, то воювали на тому танку, як могли. Щоправда, потім до нас навідником підсів офіцер 40-го батальйону, який колись командував танковою ротою, тоді він добре дав їм... Сєпари довго шукали наш екіпаж. Професіонал, що тут скажеш. Але я був такий злий на нього, під час першого пострілу. Сиджу біля 14-мм кулемета, насолоджуюсь тією миттю (сміється), а він крутить тою баштою туди-сюди, не дає мені прицілитися, а потім як влупить з гармати і питає: "Куди я попав, куди я попав". А в мене кров хлище з носа від удару об перископ (віддача в танка будьздоров), кричу: "Ти, курча-мать, в ніс мені попав, кажи, шо стріляєш".

Під час останнього танкового "турне" Кепа, в районі Іловайська, екіпаж швидше виступав у ролі мішені. Гармату та кулемети позаклинювало. Екіпаж ганяв по селу, а москалі гатили, чим можна. Таким чином хлопці відволікали вогонь на себе, аби батальйон, який потрапив в оточення, міг вирватися з кільця.

– Це було жахливо, – згадує Кеп. – Я ще пацаном питав у батька, як воно в танку, коли стрілять по ньому? Він мені відповів: "Ото вдягаєш відро на голову і гатиш по ньому молотком – десь так само..." От я і згадав татові слова. А підбили нас із ПТРК. Сєпари самі казали (є достовірна інформація), що були в шоці і не розуміли наших маневрів. Мовляв, могли той танк камінням закидати, адже їх там було зосереджено аж три угруповання по 150 чоловік кожне.

Танк горів, екіпаж швидко покинув машину і почав втікати, використовуючи дим палаючої машини, як димову завісу. Однак російсько-терористичні війська швидко оточили це місце. Тезка з навідником отримали контузії і потрапили у полон. Але, зрештою, їм пощастило – згодом потрапили під обмін полоненими. А Кеп, як у вірші Тараса Шевченка, сидів в очереті (бур'яні) та молився Богу, щоб вижити.

– Сєпари в той очерет не заходили, били мінами, кидали гранати, знали: ще один танкіст має бути. Хто б міг подумати, але таки стали життєво корисними тактичні заняття із страйкболу в Іспанії. Там була техніка з непомітного проходження через очерет, адже видно по верхів'ях рослин, що хтось там рухається. Отак я виходив із нього цілих вісім годин. Спочатку молився, щоб не піймали, потім просив у Бога води. І тут – диво! Після місячної засухи небо вкрилось хмарами і пішов дощ. Бігом розстеляю накидку, збираю дорогоцінні краплини і п'ю, п'ю, п'ю... У цей момент я вже повірив у те, що виберусь. Потім вибіг на дорогу, і переді мною несподівано вискочив сєпар, молодий такий пацанчик. Я йому в очі, він – мені. У мене автомат напоготові, у нього – ні. Згадав вислів із якогось кінофільму: "Можеш не вбивати – не вбивай, тоді спасеш свою душу". Я опустив ствол, і він чкурнув, як вітер, напевно, мене здавати. Але я вже біг полем до своїх, десь чув постріли за спиною і свист куль, але то таке, я вирвався!..

Кеп та полковник Ігор Луньов: чоловіча розмова

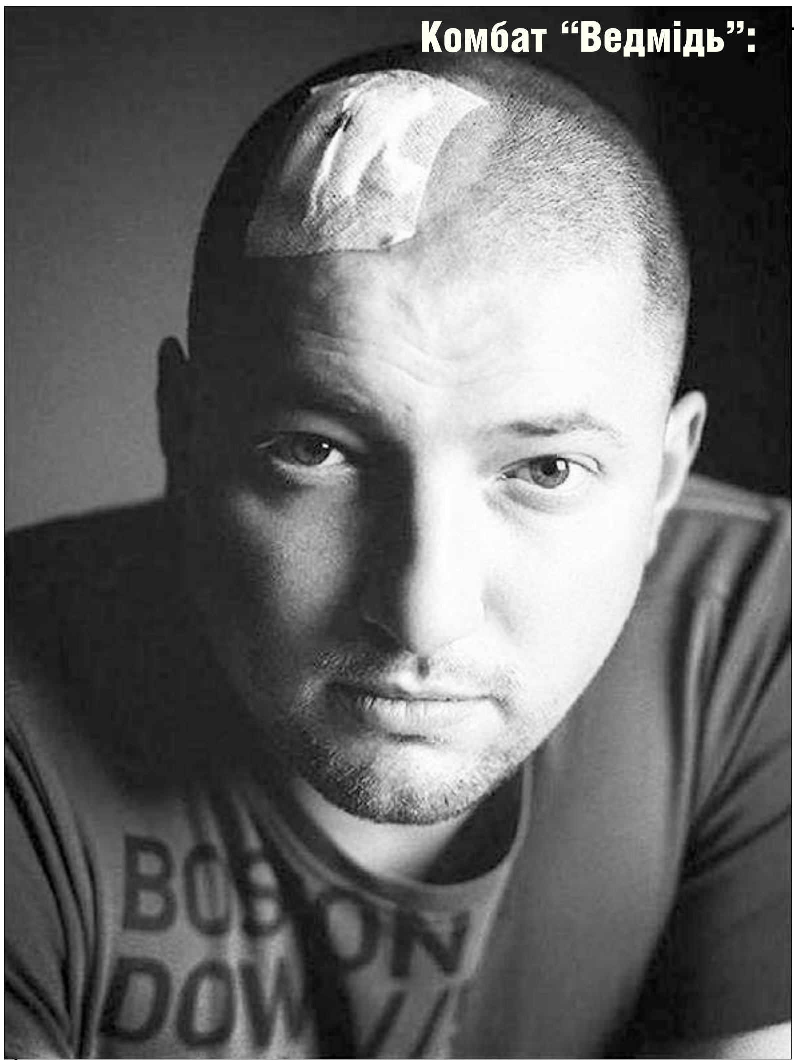

На жаль, усі історії, які розповів Кеп із своїми хлопцями, ніяк не помістяться в одному матеріалі, та й, відверто кажучи, далеко не про все розповідати можна. Суть одна, війна – війною: безжальна, кривава, жорстка, а місцями курйозна та цікава. Головне – люди, які стоять по наш бік фронту. І якщо у складі українського війська буде хоча б кілька тисяч таких воїнів світла, як Кеп і його команда, цю армію не перемогти ніколи. Тим більше смугастим аморальним покидькам із "русского мира".

"Дикий качур" хоче в десантуру

Досвід та вміння команди Кепа, здобуті у боях, у глибокому тилу ворога, не можна втрачати. Особливо зараз. Хлопці навіть придумали назву для своєї групи – "Дикий качур", й самі хочуть чогось більшого, ніж батальйон тероборони. Тим паче, у хлопців Кепа закінчуються контракти, і треба приймати рішення про подальшу долю згуртованої команди. І, схоже, таке рішення назріває. Друзі допомогли йому зустрітися із начальником штабу – першим заступником командувача ВДВ полковником Ігорем Луньовим. Історія Кепа вразила офіцера і він, ймовірно, дасть вказівку сприяти переведенню "Дикого качура" до однієї з бригад високомобільних десантних військ у повному складі. Тож гроза проросійських терористів "Дикий качур" постане перед ворогом у новій іпостасі. Бійці хочуть виконувати найскладніші завдання і прагнуть стати елітним штурмовим підрозділом. А може, вони вже ним стали?..

Юрій Ігнат. "Крила України"
Фото автора та з архіву Кепа.

Комбат "Ведмідь": "В якійсь точці світу завжди іде війна. Але ніколи не думав, що вона може бути між Україною і Росією"

Легендарний командир, персональний ворог Гіві і Мотороли, Кіборг і просто чоловік, який знає ціну тільнику, який він носить. Цілий рік Павло із позивним "Ведмідь" воював без права на перепочинок. На його особистій "карті війни" – абсолютно усі найгарячіші точки сходу України. І хоч "Ніхто крім нас" є головним девізом Павла, назвати його солдатом-роботом ні в якому разі не можна. На війні він втомлювався і плакав за загиблими братами, дратувався від несправедливості і просто сумував за дружиною і дітками... Але завжди залишався вірним присязі, своїм правилам життя і любові до рідної землі.

Десантура – не крики і бійки, це – повага і дисципліна

Павло починав службу в АТО із командира роти. Зараз чоловік став командиром батальйону. Командиром, якого поважають бійці, бояться вороги, з яким рахуються зверху.

– Десантура – не крики і бійки, це – повага, дисципліна, рішення, що миттєво приймаються і тут же реалізовуються, натиск, взаємодопомога. Ми завжди підтримували один одного, на війні інакше не буває. Ефективно працювати допомагає адекватне керівництво, злагодженість бійців, чесність як по відношенню до себе, так і до інших воїнів. За місяці війни ми стали не просто колегами чи друзями, ми – справжня сім'я.

Цьогорічний день ВДВ більшість десантників зустріли на передовій. І хоч Павло уже на "дембелі", гулянь він разом із побратимами не влаштовував. Каже: "Не на часі".

– Святкували дуже скромно. Привітали близькі люди, з якими я на війні познайомився. Бійці, волонтери, медики. Вручили пам'ятні медалі бійцям, які захищали аеропорт, Дебальцеве, інші гарячі точки… Дякувати добрим людям, які оплатили виготовлення цих медалей, як не крути, воїнам приємно, що про їх подвиги не забули. Згадали і про тих, хто не з нами. Намагаємось підтримувати їхні родини, та особисто мені це дається дуже не просто. В основному передаю побажання через інших хлопців, важко спілкуватись з матерями і дружинами загиблих.

Припускав, що Майдан закінчиться відсутністю порядку. Не думав, що війною

Війна для Павла почалась в квітні минулого року, саме тоді 92 людини із 95-ї бригади пішли воювати.

– На той момент ми були єдиною бронегрупою. Мали різні завдання: супроводжували колони, вивозили боєприпаси, виконували функцію конвоїв, були на завданнях із спецпризначенцями, їздили з "Альфою". Потім був Луганськ, Щастя, Рубіжне…

"Ведмідь" є кадровим офіцером, вчився у Чернігівському військовому ліцеї, далі – в Одеському інституті Сухопутних військ. Коли інститут перевели до Львова, поїхав туди. Після закінчення потрапив у Житомирську бригаду.

– В якійсь точці світу завжди іде війна. Та я ніколи і уявити собі не міг, що вона може бути між Росією і Україною. Припускав, що Майдан закінчиться відсутністю порядку. Не думав, що війною. Скажу чесно, дружина відмовляла їхати в АТО. Та це не обговорювалось. В АТО воюють справжні патріоти. Прикро, що "щури" залишаються, а достойні хлопці гинуть.

Війна змінює. Я став більш прямолінійним

Місяці війни не минули непоміченими. От і Павло змінився, почав говорити усе, що думає, без прикрас.

– Війна змінює. Я став більш прямим. Так-ні. Чорне-біле. Коли я приїхав з фронту, кілька днів взагалі ні з ким не розмовляв. У людей – інше сприйняття війни, вони починають завалювати дивними запитаннями. "Скільки ти людей вбив?" "Що робив з пораненими, полоненими?" "Куди дивляться наші митники, що колони російські проїжджають?" Навіть у колі близьких було важко спілкуватись. Потім я адаптувався і почав потихеньку відкриватись.

Чоловік розповідає, що для того, аби підтримати бійця з АТО, потрібно просто нормально до нього ставитись і не забувати, що відбувається на сході.

– Наче в країні криза і все погано. А в столиці в будній день всі столики в ресторані ввечері зайняті. Боєць приходить, дивиться, розчарується. За що він воював? Або в госпіталі стоїш весь перебинтований, а лікар викликає за записом цивільних, які сидять поряд. Сам з таким не раз стикався. І видно, що ти з травмою, а ніхто тебе не пропустить. Бажаєте підтримати бійців? Прийдіть в госпіталь, принесіть мандаринів і подякуйте.

Коли починаєш вірити у Бога

Чоловік розповідає, що кожен із боїв є по-своєму складним. Було чимало випадків, коли вижити вдавалось просто дивом.

– Два місяці пробули в Пісках, дві ротації зробили в аеропорт. Перший раз мої бійці були там 14 днів, другий – 17. В Донецькому аеропорту загинуло дуже багато моїх близьких друзів, однокласників. Тоді сепари придумали називати нам кіборгами. Чесно кажучи, мені абсолютно все одно, ким ми є для них. Ми їх називаєм сепарами, якщо інші слова є лайливими.

"Ведмідь" пригадує випадок, коли їх крили з артилерії, і їхати довелось через палаючі поля. Відповідно, хлопцям дуже не вистачало кисню.

– Потрібно було пересуватись, а навколо горять пшеничні поля. Було дійсно страшно, кисню не було. Думали, що прийшов кінець. Коли дивом виїхали, по нас знову почали стріляти і ми знов опинились у хмарі диму. Перед нами був БТР, він зупинився, ми втаранились в нього. За нами йшла санітарка з пораненими, а замикав – БТР без гальм. Вирулити і вижити тоді вдалось дійсно дивом. У такі моменти починаєш вірити у Бога і військовий фарт.

Більше всього на війні не вистачало миру

Павло розповідає, що на війні більше за все не вистачає миру. Хоча і в технічному забезпеченні є чимало труднощів.

– Спочатку взагалі було важко. У квітні, до початку активних бойових дій, було тридцять бронежилетів на 90 чоловік. Їх одягали ті, хто виїжджав з табору на завдання. Потім підвезли – у кожного був свій. Волонтери дуже активно допомагали. Якби не вони, ми б ще минулої весни померли з голоду. Зараз ситуація раз в двадцять краща, ніж була, та працювати ще є над чим. Їжі на фронті вистачає: круп і тушківки скільки завгодно. Хіба що шашлику хо-

четься інколи. Зараз волонтери допомагають з тепловізорами, нічниками, генераторами, інструментами, ремонтом техніки. Потихеньку база нарощується.

Із рідними чоловік часто не спілкувався, навіть спеціально вимикав телефон, аби не турбувати. Сказав, що телефонуватиме сам, як буде можливість. І не тільки тому, що можуть вирахувати.

– В емоційному плані дуже важко, коли телефонуєш додому. Можна піддатись емоціям, розпустити слюні… А я командир, відповідаю за людей. Написав повідомлення: "Все добре", і усе.

Батько у Слов'янську за сепарів, а син на Слов'янськ наступає

"Ведмідь" розповідає, що на стороні сепарів в більшості воюють місцеві, старші ж призначені з силових структур РФ. Окремі підрозділи є винятково російськими.

– До прикладу, на блокпості стоїть тридцять донецьких наркоманів і двоє серед них – з Росії: або кадрові військові, або відставники. Спілкувались в АТО з місцевими. Хтось підтримує нас, хтось підтримує сепарів, у когось – нейтралітет. Буває кажуть, що якби не ми, по них би не стріляли.

Десантник ділиться різними історіями. Так, коли він разом із побратимами приніс пенсіонерам поїсти, вони почали плакати. Відповіли: "Ви повинні були нас вбити". Ось так люди поінформовані.

– Зустрічались дуже обмежені люди. Одна жінка пропонувала нам, аби ми вбили її сина за трилітрову банку горілки. Тому що він наркоман, з дому все виносить, і сепари його не взяли окопи рити. А ще бувало, що батько в Слов'янську за сепарів, а син на Слов'янськ наступає. Таких випадків в АТО дуже багато.

Орден сприйняв без емоцій

В Новий, 2015-й рік "Ведмідь" разом із Президентом України Петром Порошенком вітав українців з екранів телевізорів. Потім президент особисто в телефонному режимі привітав воїна з цим святом. Та десантник віджартовується, що він просто є розпіареним.

– Номера президента не знаю. Дзвінок був із адміністрації, я спочатку думав, що це жарт, а потім почув голос Петра Олексійовича. Приємно. А ось вручений орден сприйняв без особливих емоцій. Головне, аби війна закінчилась, а нагороди потім збирати будемо. Важливо, аби нагороди і статуси отримували люди, які на них дійсно заслуговують. А не так, що побував у Краматорську три дні – і ти учасник АТО, як це часто буває.

Анастасія Олехнович.
"Крила України".

Час диктує свої вимоги

Протягом тижня в частинах та підрозділах Повітряних Сил восьми областей західного регіону України відбулися тактико-стройові заняття з загальновійськових дисциплін з офіцерським складом. Метою занять стало корегування напрямків підготовки та підвищення рівня методичної майстерності офіцерського складу. Згідно з розпорядженням начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України подібні заходи відтепер передбачають в практичній частині стрільбу особового складу з усіх наявних на обліку видів зброї та проводяться під особистим керівництвом командирів з'єднань та частин.

В управлінні Повітряного командування "Захід" цього разу особливу увагу приділили навчанням з мінної безпеки та заняттю з тактичної медицини, під час якого на практиці було розглянуто питання поетапного надання допомоги пораненим у тактичному бою та оцінки рівня свідомості та боєздатності. Також пройшло тренування дій при артилерійських обстрілах із використанням димів для прикриття особового складу від прицільного вогню противника.

Тимчасово виконуючий обов'язки командира Повітряного командування генерал-майор Олег Струцінський відзначив, що рівень методичної майстерності керівників окремих занять не може не порадувати. На жаль, це – досвід, набутий під час реальних бойових дій в зоні проведення антитерористичної операції. Наприклад, в мирний час на перший план не вийшло би навчання особового складу Повітряних Сил встановлення та зняття сигнальних мін та розтяжок, виходу із замінованих ділянок місцевості, вивчення способів знешкодження протитанкових та протипіхотних мін. Тепер це – жорстока необхідність.

– Ми намагаємося проводити більше практичних занять та відпрацьовувати саме ті дії, виконання яких, як показує отриманий досвід із зони проведення АТО, може знадобитись на фронті. Є надія, що отримані на заняттях навички врятують життя і здоров'я особовому складу, який змінить своїх побратимів в зоні виконання АТО, – підкреслив генерал.

Ірина Баранова.
м.Львів.
Фото Олександра Корзуна.

Мобілізовані опановують тактику протидії засідкам

На Рівненському загальновійськовому полігоні мобілізовані військовослужбовці під час занять з вогневої підготовки навчаються виконувати завдання у складі відділень. Зокрема, за сценарієм виконання вправи відділення рухалося на вантажному автомобілі чи броньованій машині і потрапило у засідку. Командир прийняв рішення спішитися, прийняти бій та відбити напад противника.

– Особовий склад відділення веде груповий вогонь із різних позицій – стоячи, з коліна, лежачи та з борту транспортного засобу. Мішені з'являються всього на 5 секунд, в різних місцях і глибині фронту. Мобілізовані військовослужбовці повинні встигнути їх уразити. Під час цієї вправи командир навчається приймати правильні управлінські рішення, а його підлеглі – уражати цілі на швидкість, – зазначив начальник директриси БМП лейтенант Роман Волощук.

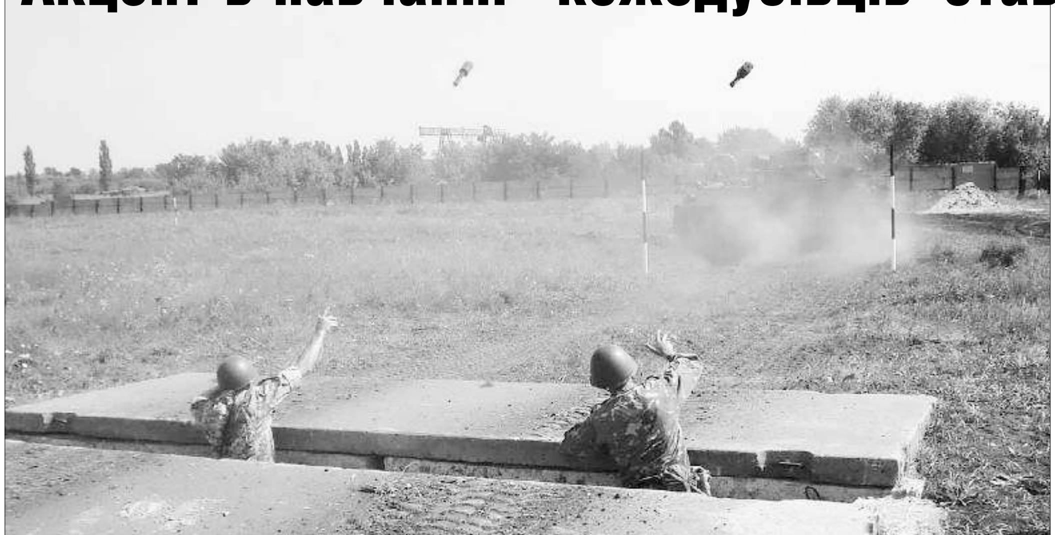
За словами офіцера, в основу цієї вправиліг досвід українських військових протидії диверсійно-розвідувальним групам ворога в зоні АТО. Начальник директриси на вогневому рубежі допомагає мобілізованим корегувати навички стрільби. А якщо хтось із військовослужбовців все ж не може влучити в цілі, то лейтенант Роман Волощук проводить з ними додаткові заняття.

Наше завдання навчити людей застосовувати зброю так, щоб вони могли захистити своє життя і виконати завдання. Тут немає "склав норматив" – "не склав", тут триває постійний бойовий вишкіл. Адже ми щиро бажаємо, щоб усі захисники Вітчизни після виконання свого громадянського обов'язку із захисту української землі повернулися живими і здоровими додому, – додав лейтенант Волощук.

Олександр Гайн.
м.Львів. Фото автора.

Акцент в навчанні "кожедубівців" ставиться на практику

На Харківщині триває табірний збір з курсантами 1-го курсу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Обов'язковий курс первинної військово-професійної підготовки проходять понад 500 першокурсників, близько 40 з яких є представницями чарівної статі.

– У наметовому містечку для курсантів створені усі необхідні умови. За процесом становлення молодих військовослужбовців постійно стежать командири, викладачі, військові лікарі та інші фахівці, – розповів начальник табірного збору полковник Костянтин Закутін.

Бойові дії на сході держави певною мірою відобразилися на навчальному процесі університету. Так, з минулого року польовим навчанням, роботі на бойовій техніці та аеродромній практиці відведено значно більше часу у розкладі занять "кожедубівців" усіх курсів видового вишу.

Отже, і при підготовці першокурсників наголос робиться саме на практичну підготовку, яка займає близько 70 відсотків навчального часу.

Курсанти набору 2015 року під керівництвом майже півсотні офіцерів з числа досвідчених викладачів та керівного складу шістьох факультетів університету успішно оволодівають азами військової справи. Серед предметів навчання – військова топографія, загальна тактика, стройова, військово-медична, інженерна та вогнева підготовка.

Вже на цьому тижні першокурсники успішно виконали навчальні стрільби з автомата Калашникова та взяли участь у заняттях з тактичної підготовки, де на практиці відпрацювали питання ведення наступального та оборонного бою.

– Виконанню практичних стрільб передувала ретельна теоретична підготовка, досконале вивчення умов виконання вправ, правил поводження зі зброєю та заходів безпеки при стрільбі. Ці чинники дозволили особовому складу успішно виконати нормативи та влучно знищити навчальні цілі, – зазначив полковник Костянтин Закутін.

Також в ході польових занять з "кожедубівцями" постійно проводяться психологічні тренінги. Метою цих цілеспрямованих заходів є виховання стійкості перед наслідками сучасного бою, відчуття відповідальності за життя підлеглих та командирської рішучості. Під керівництвом досвідчених офіцерів курсанти пройшли психологічну смугу перешкод та виконали вправу "обкатка танком". Всі гідно справилися з завданням, що свідчить про належну підготовку та морально-психологічний стан.

По завершенню курсу первинної військово-професійної підготовки першокурсники складуть Військову присягу на вірність Українському народові.

Олег Плаксій. Фото автора.

За нами – Україна,

Їхні обличчя не прикрашають глянцеві обкладинки "зірково-мажорних" видань, вони не вводять у транс переповнені зали шанувальників різного роду шоу-проектів, вони не зваблюють та не паморочать свідомість співвітчизників солодкими обіцянками "покращати життя вже сьогодні". Свої обличчя вони підставляють під град ворожих куль. Свою енергію та напругу фізичних і душевних сил вони протиставляють підступній агресії цинічного та брехливого триколорового східного сусіда. А життя – і своїх рідних та близьких, і кожного з нас, цей безцінний дар Матінки-природи та Всевишнього, – вони просто захищають, щомиті ризикуючи своїм особистим.

І ім'я кожному з них – Солдат Незалежної України. Бо невдовзі підуть до куп вторсировини ті самі "глянцеві" обличчя, рано чи пізно "героїв сценічних баталій" змінять чергові покоління номінантів на разову популярність, а наше суспільство колись таки прийде до повної гармонії та досконалості не за рахунок гасел, а завдяки плідній праці і влади, і тих, кому вона повинна слугувати. Але при цьому зі скрижаль народної пам'яті на віки не зітруться імена справжніх героїв України, кому вона зобов'язана широкими ланами, чистим небом, дитячими посмішками та веселим пташиним гомоном. Кому вона зобов'язана вистражданою віками Соборністю та Незалежністю.

"Баланс" – один із тих, хто сьогодні боронить та відстоює Україну на передній лінії вогню, для кого кожен день є реальною межею між життям та смертю. У свої двадцять шість років він уособлює в собі не просто портрет Воїна, Громадянина та Людини. Він уособлює собою риси нинішнього покоління, для кого слова "Батьківщина," "честь" та "громадянська свідомість" стали закликом до дій, перевіркою на зрілість та щирість уподобань. Це для мене стало зрозумілим у процесі нашого спілкування навіть з однієї репліки, якою співрозмовник закінчив мій монолог щодо таких понять, як офіцерська честь та патріотизм.

– Під час навчання був у мене товариш, із яким ми ділили, як то кажуть, усі труднощі курсантського буття, – розповідає "Баланс". – Все було спільним – і проблеми, і здобутки. Вчились, мріяли, плекали надії на майбутнє. Після випуску отримали розподіл: я – до Білої Церкви, товариш – до Криму, звідки він був родом. І коли почалась анексія півострову російськими загарбниками, я щоденно телефонував йому, наскільки це було можливо, надавав моральну підтримку. Але, на превеликий жаль, мій однокурсник не витримав цього важкого іспиту на витривалість і став на бік тих, хто зрадив Присязі і переметнувся до лав російської армії. Що ж, кожен робить свій вибір. Але мене до глибини душі вразило те, що, пройшовши курс перенавчання в одному з відповідних центрів, він наприкінці минулого року якось зателефонував мені особисто і запропонував полишити автомат і забиратись геть додому. Цинізм? Так. Слабкодухість? Так. Продажність? Так. Але до всього цього – ще й покажчик того, що вся шушваль, якою рясніли наші Збройні Сили, повилазила назовні і проявила свою справжню сутність. І нехай це боляче визнавати, але саме з цього і почався процес очищення нашого війська від непотребу, що, врешті-решт, повинно привести до створення його по-справжньому боєздатної та досконалої моделі.

Із цим неможливо не погодитись. В цих словах – не просто вистраждані судження. В них – мудрість людини, яка живе і пам'яттю минулого, і суворою реальністю, і, що дуже важливо, мріями про майбутнє.

– Сам я родом із Конотопа. У родині я – перший військовий. Мрія про службу в Збройних Силах України пройшла випробування через дитячі уявлення та підлітковий максималізм, знайшовши своє логічне продовження у вступі до Харківського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Потім – навчання на факультеті ППО Сухопутних військ Харківського університету Повітряних Сил. Після закінчення вишу – слу-

з нами – Бог і правда

жба за спеціальністю в одному з підрозділів 72-ї механізованої бригади. Аж тут – війна…

Тут мій співрозмовник ненадовго замовкає, неначе знову переживаючи ту важку мить, коли за лічені хвилини було переосмислене все життя, його цінності та ставлення до них.

– У складі свого підрозділу з квітня 2014 року я пройшов через усі випробування, які випали на нашу долю. Воювати доводилось вчитись, як то кажуть, безпосередньо на полі бою. Звісно, у пригоді стали не тільки високий моральний дух і усвідомлення своєї правоти. У кривавому протистоянні з агресором, як ніколи, стали у нагоді набуті у виші знання та практика, згуртований військовий колектив та спільне прагнення відстояти незалежність своєї країни. Хоча пройшло і небагато часу з того моменту, коли вперше ми віч-на-віч постали перед ворогом, ті миті згадуються сьогодні навіть із певною долею іронії. Адже, коли у небі з'являвся ворожий безпілотник, ми відкривали по ньому вогонь з усіх видів стрілецької зброї та наявних засобів ППО. Досвіду боротьби з цими язвами у нас не було. Можна було лише уявити хизування ворога з приводу своєї безкарності. Тим більше, що таким чином ми демаскували себе, і ворог міг прогнозувати свої дії проти нас. Але одного разу я таки спробував застосувати проти літаючих шпигунів ЗРК "Стріла-10", коли з розрахунком ми виїхали поза межі місця розташування. Результат був позитивним: налаштовуючи та використовуючи належним чином можливості нашого озброєння, ми не залишили жодних шансів агресорам псувати своєю присутністю українське небо. Правда, після цього ворожі міни, ракети та снаряди накривали нас дуже щільно, але це стало підтвердженням того, що ми таки дістали, куди потрібно. Потім для мого екіпажу була ще одна вдала повітряна дуель, на інших ділянках росіяни теж не дорахувались певної кількості своїх "невразливих" повітряних потвор, тому сьогодні вони перейшли переважно на нічні вильоти. Але, на мою думку, і це ненадовго, адже кожен вид озброєння і характер його застосування рано чи пізно приводить до винаходу протидії виникли загрозам. І у цьому сенсі нехай наші недруги не сумніваються: ми задніх пасти не будемо – дуже висока ціна стоїть на кону…

Час нашого спілкування з Олександром минав блискавично. Навіть розповідаючи про суворе військове сьогодення, я відчував його присутність ТАМ, на передовій, серед своїх бойових побратимів. І тих, хто вже відслужив належний термін, і новоприбулих. Відчував його неприхований біль від втрати своїх товаришів, хто пішов навіки у небо, яке захищав до останньої миті. Але відчував і його непохитну віру у перемогу, у свої сили та можливості. Віру в те, що, відстоявши право на мирне життя, ми ніколи не повторимо помилок минулого, станемо прикладом і для своєї країни, і для усього світу у вихованні нових поколінь її громадян та захисників. Щоб у жодного путіноподібного "добродія" ні на мить не виникало бажання вчити нас жити за своїми імперськими правилами, а не за цивілізованими законами співіснування та загального процвітання.

Володимир Мирний.
м.Маріуполь.
Фото Дмитра Муравського та Миколи Поплавського.

"Проповідник" із ДШК

Це – звичайна й, водночас, незвичайна історія про одного з сотень тисяч українців, які боронили й продовжують боронити рідну землю на палаючому сході України. Колишній радянський "блакитний берет", син офіцера російської армії, рік тому пішов до військового комісаріату у рідному Стрию, не чекаючи на повістку, й відправився у зону проведення антитерористичної операції. Командир відділення розвідки мінометної батареї одного з батальйонів 72-ї окремої механізованої бригади старший солдат Олександр Чучвага на передовій ось уже рік. Він вміло командує підлеглим особовим складом, справно корегує вогонь мінометів батареї. А ще в нього є заняття: знаходячись постійно на позиції, вогнем кулемета він знищує ворожих снайперів, проти яких через велику відстань контрснайперська боротьба наших снайперів із радянськими СВД на озброєнні неможлива.

Доля сина військового

Сашко Чучвага народився у сім'ї військового. Його батько, на той час лейтенант, проходив службу в одній із військових авіаційних частин в гарнізоні Стрий, що на Львівщині. Як справжній син військовослужбовця, Сашко часто міняв школи, прощався зі старими й знайомився з новими друзями. Всього за час навчання хлопець поміняв 8 шкіл. Першокласником він став в авіаційному гарнізоні Щучин, що у Гродненській області Білорусі, потім навчався у забайкальському Нерчинську, а закінчував середню школу вже в башкирській столиці, місті Уфа.

Протягом одинадцяти років служби у Щучині був начхімом авіаполку. У Нерчинську, під Читою, вже – комендантом гарнізону. А після закінчення Військової Червонопрапорної академії хімічного захисту імені Маршала Радянського Союзу С.К.Тимошенка він був переведений на викладацьку роботу до Уфимського вищого військового авіаційного училища льотчиків.

Під куполом

У старших класах Сашко став марити небом і куполами в небесній блакиті. Він записався до парашутної секції при ДТСААФі і до призову в армію встиг виконати 5 стрибків із парашутом. Тому, коли восени 1988 року йому прийшла повістка до військкомату, а там йому запропонували служити в батальйоні охорони у Підмосков'ї, юнак навідріз відмовився:

– У мене п'ять стрибків, я хочу служити у десантних військах!

Військком вочевидь виявився розумним офіцером і дав потенційному десантнику відстрочку від призову. А навесні він був призваний таки до повітрянодесантних військ.

Півроку до призову Олександр не байдикував: він влаштувався на роботу до військового училища, в якому викладав батько. Спочатку – лаборантом, потім – діловодом у таємній частині. Так працівник Збройних Сил СРСР Олександр Чучвага готувався до строкової служби.

Служити юнак потрапив до Прибалтики. Спочатку протягом півроку він здобував військово-облікову спеціальність в "учебці" у литовському місті Пренай, після чого був направлений до бойової частини – 119-го гвардійського парашутно-десантного полку 7-ї гвардійської повітрянодесантної дивізії. Коли молодий єфрейтор вперше потрапив туди, це місто називалося Капсукас, але невдовзі йому було повернуто його історичну назву, і на "дембель" навесні доленосного дев'яносто першого року Олександр їхав уже з міста Маріямполе.

Строкова служба була цікавою й насиченою заходами бойової підготовки. Свій особистий рахунок парашутних стрибків Олександр довів до 22. Служив він у самохідному артилерійському дивізіоні з самохідною артилерійською гарматою 2С9 "Нона" на озброєнні. На широкомасштабних навчаннях військ, що відбулися у 1990 році в Білорусі, цей дивізіон відстрілявся

краще за всіх, і єфрейтор Чучвага був за свою відмінну роботу заохочений командувачем ПДВ відпусткою. А повернувшись, получив із рук командира медаль "За отличие в воинской службе" 2-го ступеня.

Ніхто, крім нас!

Звільнившись у запас, десантник спочатку поїхав до Стрия, де мешкали всі родичі по маминій лінії, пожив там, а згодом поїхав до батьків, в Росію. Якраз тоді Україна проголосила Незалежність. Поміркувавши, Олександр сказав батькам, що не бачить себе в Росії та повернувся на Батьківщину. Одружився. Невдовзі кохана Наталія народила чоловікові красуню-донечку Христиночку. Сьогодні Христина – вже доросла, 20-річна студентка Львівського національного медичного університету!

Майже чверть століття промайнуло після служби в армії, коли, у розпал війни на Донбасі, 44-річний єфрейтор запасу завітав до військкомату. "Ніхто, крім нас!" – цей девіз крилатої піхоти якраз якнайкраще пасував ситуації, що склалася у країні та в душі колишнього десантника. В Україні тривала третя хвиля мобілізації, і Олександр вирішив не чекати на повістку й піти служити добровільно. Рік тому, всередині серпня, він був призваний за частковою мобілізацією й відправлений для навчання й перепідготовки на Яворівщину.

За станом здоров'я – у чоловіка було варикозне розширення вен – у ВДВ його не взяли, але, хоч і у піхоті, служити довелося за своєю військово-обліковою спеціальністю – топогеодезистом-обчислювачем у мінометному підрозділі. Простими словами – мінометником-коригувальником. Так колишній десантник потрапив до прославленої 72-ї гвардійської механізованої бригади.

"Проповідник"

Чому "Проповідник"? За два роки до війни комп'ютерник Олександр Чучвага із задоволенням подивився голлівудський біографічний бойовик "Проповідник із кулеметом" Марка Форстера про байкера-проповідника й захисника сиріт Судану Сема Чайлдерса. Тож тепер, взявши до рук грізний кулемет і згадавши із посмішкою блокбастер, старший солдат взяв собі такий позивний.

Спочатку підрозділ стояв у Бугасі, потім – також недовго – в Ольгинці, а згодом його перекинули під Гранітне. Колишній десантник вправно керував відділенням, корегував вогонь батареї, а ще взявся за кулемет. Спочатку "працював" із ПКМ, а два місяці тому "Дощ" – командир батареї, мобілізований майор-"афганець" Михайло Щоколов – дав вдалому кулеметнику старий добрий ДШК зразка 1939-го й виробництва 1977 року. Отут "Проповідник" почав "відриватися" на славу, шматуючи "мутантів", як Олександр називає сепаратистів. Хоча, й з ПКМа в нього непогано виходило! З нього він у квітні й травні 2015 року двічі "зняв" ворожих снайперів, які стріляли по українських позиціях з великої відстані й були недосяжними для наших снайперів. Першого снайпера він знищив кулеметним вогнем з відстані 1900 метрів, а другого – з ще більшої. А ще якось покришив мобільну групу ПТУРщиків із чотирьох чоловік – після кількох довгих черг "Проповідника" троє з них, кинувши вбитого чи пораненого товариша й ПТУР напризволяще, заскочили до машини й втекли. Іншого разу Олександр побачив у ранковому тумані ще чотирьох сепаратистів. Довга черга у 250 патронів – уся коробка – і фігури попадали, як у тирі: хтось ненадовго, а хтось – і назавжди.

Поранення й повернення

Дісталося, щоправда, і йому. 5 листопада старший солдат Чучвага був контужений вибухом 122-міліметрового снаряда від САУ 2С1 "Гвоздика". "Прилетіло" з боку Первомайська. Перші чотири дні намагався лікуватися сам – при батареї, але допік страшенний головний біль, і на п'ятий день його відвезли до медроти у Волноваху. Там – "прокапали". Після крапельниці стало набагато легше, але контуженого бійця відправили далі – до Куйбишевого, у польовий госпіталь. А вже звідти – вертольотом до Дніпропетровська. На той час у Дніпропетровському госпіталі перебувало дуже багато поранених, і їх почали відправляти до

військово-медичних установ за місцем проживання. Так невдовзі Олександр Чучвага потрапив до Львова. Ще два тижні він лікувався у Військово-медичному клінічному центрі Західного регіону, а потім отримав місячну відпустку для реабілітації та приїхав додому, до сім'ї.

Після Нового, 2015-го року, командир відділення повернувся до частини, до бойових побратимів, надійніше за яких немає у світі. І ще дужче взявся за кулемет. Щоправда, після контузії він втратив зір – з 0,9-0,8 він впав до 0,5-0,4. Але це не завадило "Проповіднику" вже у квітні відкрити свій "снайперський" рахунок, а згодом все додавати й додавати до нього "мутантів"!

Комбат виділив "Проповіднику" трубу для спостереження – на відстані у 3 кілометри він бачить ворога, немовби той у 150 метрах знаходиться. Подивиться на позиції противника, зробить прив'язку на місцевості, запам'ятає орієнтири поруч із ним, відійде від труби на тринозі за кулемет і – давай поливати свинцем позиції сепаратистів!

На запитання, кого доводилося бачити по той бік лінії зіткнення, "Проповідник" із посмішкою відповідає, що бачить ворога лише через приціл, і полонених йому бачити не доводилося. Хоча у трубу бачив, та й по радіообміну було чути – були там і російські морські піхотинці, і чеченці-кадировці, і сумнозвісні бур'яти. А не так давно їх замінила рота з так званого полку Александрова, що дислокується поблизу Широкиного.

– Спочатку вони півниками ходили, у повний зріст! – посміхається Олександр. – Піходили до нас на півтора кілометри й навіть на кілометр. Але я своїм кулеметом, а потім – і хлопці мінометами швидко їх навчили військової дисципліни! Тепер лише короткими перебіжками пересуваються!

Між українськими й терористичними позиціями – три тисячі метрів лісопосадки. Навпроти українців терористи виставляють снайперські пари й кулеметні розрахунки. І снайперські гвинтівки у них новітні, російського виробництва, далекобійні й крупнокаліберні – 12,7 міліметра, і кулемети – так само: "Корд", які прийшли на заміну ДШК та "Утёсам". Відповідати з СВД на їх постріли на такій відстані – ніякого сенсу. Отож, і вирішив "Проповідник" засікати ворожих снайперів і кулеметників та знищувати їх з кулемета. Після знищених навесні з ПКМ двох снайперів були й інші пе-

ремоги – у липні, вже з ДШК, він розстріляв сепаратистський легковик, а буквально тиждень тому – зняв ще пару чоловік, скоріше за все – кулеметний розрахунок.

Снайперів останнім часом на протилежному боці українці засікли шістьох, і усі – жінки. Чи то біатлоністки російські, чи місцеві самоучки – хтозна, але скоріше – перше. Двох із них "заспокоїв" своїм кулеметом "Проповідник", ще двох накрили "кабанчиками" (мінами) розрахунки батареї, а інші поки що причаїлися.

Поки журналіст писав ці рядки і періодично телефонував своєму героєві на передову, уточнюючи деталі й нюанси, "Проповідник" продовжував "кошмарити" ворога. Винайшов новий спосіб помотати сепаратистам нерви: почав стріляти винятково одиночними. Тепер "мутанти" занервувалися: невже в "укропів" з'явилися далекобійні крупнокаліберні снайперські гвинтівки?!

– Лежу ось за кулеметом і періодично дивлюся в трубу, як вони снайпера шукають! – сміється кулеметник.

"Дембель не за горами!"

Ось і минув рік війни для старшого солдата Олександра Чучваги. Рік, протягом якого він воював та був контужений, знову воював, втрачав бойових побратимів. На щастя, у батареї за цей час не було жодних втрат – слава Богу! А ось батальйон втратив близько десяти чоловік загиблими та більше тридцяти – пораненими.

Періодично Олександр спілкується з батьком – нечасто, десь раз на місяць, аби не хвилювати старенького. Спочатку він був налаштований категорично проти рішення сина йти в АТО – кремлівська пропаганда зробила своє. Але з часом, спілкуючись з Олександром, старий офіцер почав розуміти, що ж насправді відбувається в Україні і яку роль у цих подіях відіграє Росія. А з розумінням прийшла і підтримка сина!

Рік війни позаду, а попереду – демобілізація. Та "Проповідник" не дуже перейматиме навіть тоді, коли доведеться ще повоювати:

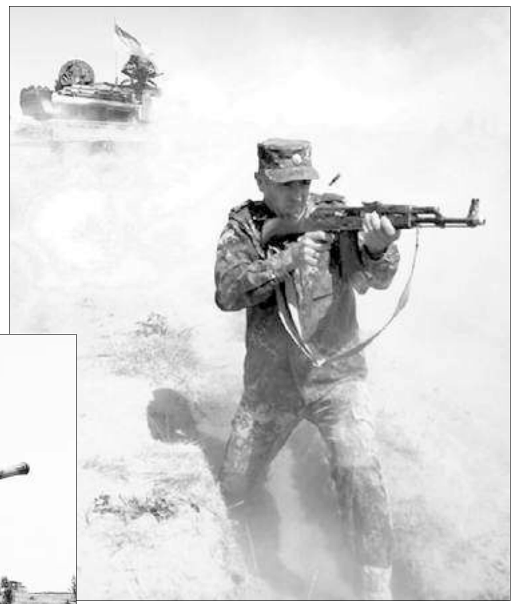
– Дембель не за горами, нікуди він від мене не дінеться, а поки що я встигну ще трохи постріляти – дуже я їх не люблю!..

Ось так напередодні Дня Незалежності України цю Незалежність попри контузію, попри все, виборює простий український солдат Олександр Чучвага – майже 45-річний чоловік із мирною професією комп'ютерного майстра. Поки що йому доводиться задовольнятися смартфоном – комп'ютер зачекають, допоки українську землю топче ворог!

Олексій Тригуб. "Крила України".

У 184-му Навчальному центрі тривають тактичні навчання мобілізованих

Обов'язковим етапом військової підготовки всіх мобілізованих, які навчаються у 184-му Навчальному центрі, що у Старичах, є одиночна тактична підготовка. На полігоні центру військовослужбовці вивчають і закріплюють на практиці дії в обороні взводно-опорного пункту. Одиночну тактичну підготовку проходять курсанти всіх десяти відділень Навчального центру, незалежно від військової спеціальності, яку вони опановують.

— У навчальній програмі з одиночної тактичної підготовки враховано досвід участі Збройних Сил України в антитерористичній операції, багато часу приділяємо наданню медичної допомоги пораненим, а також акцентуємо увагу на психологічній підготовці мобілізованих. Ми постійно наголошуємо військовослужбовцям, що вони повинні ставитися до навчання відповідально, адже від цього у бою залежить їхнє життя та життя їхніх побратимів, — розповідає тимчасово виконуючий обов'язки начальника циклової комісії тактичної підготовки відділення підготовки фахівців механізованих і танкових військ 184-го Навчального центру майор Василь Хахула.

Здолати страх перед багатотонною технікою допомагають завдання із боротьби з броньованою технікою, або ж, як її називають, «обкатка танками». Крім того, військовослужбовці у складі відділення під час маршу на бронетранспортерах вчаться відбивати напад умовного ворога, а також відпрацьовують дії з виявлення та знешкодження снайперів. Під час тактичних навчань на полігоні використовуються імітаційні засоби, створюються димові завіси, а на самому полі бою встановлюються імітаційні мінно-вибухові загородження та розтяжки.

На тренуваннях з одиночної тактичної підготовки мобілізовані вивчають порядок дій військовослужбовців під час несення служби на взводно-опорному пункті, проходять військово-медичну підготовку, вивчають способи боротьби з броньованою технікою противника, дії відділення на марші та під час нападу диверсійно-розвідувальних груп, а також прийоми та способи переміщення на полі бою в складі бойових груп.

Наймолодші "кожедубівці" попрактикувались у стрільбі

Понад 200 курсантів І курсу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба на навчальному полігоні відпрацювали практичні заняття з вогневої підготовки.

Заняття проводилися в ході табірного збору з курсантами І курсу. Відтак, першокурсники виконали вправи початкових стрільб з АК-74 та метання навчально-імітаційної гранати. Окрім цього, під керівництвом досвідчених офіцерів ХУПСу «кожедубівці» попрактикувалися у спорядженні магазинної стрічки патроном, збиранні зброї після неповного розбирання тощо.

– Після теоретичних занять першокурсники на практиці відпрацювали усі визначені навчальні питання. Вони вперше у житті виконали практичні стрільби по мішенях та отримали загальну оцінку «добре». Також приємно відзначити, що у строю були представниці чарівної статі, які справилися з усіма завданнями на рівні з хлопцями, – розповів старший керівник навчальних стрільб підполковник Віталій Василенко.

Слід зазначити, що після завершення курсу первинної військово-професійної підготовки першокурсники складуть Військову присягу на вірність Українському народові.

Дмитро Чалий. м.Харків.
Фото автора.

ВДВ завжди готові виконати бойові завдання

Особовий склад 25-ї окремої повітрянодесантної бригади ВДВ ЗС України продовжує займатись бойовою підготовкою у зоні АТО, яка проходить в умовах, які максимально наближені до бойових реалій.

З цією метою крилатими піхотинцями у зоні АТО постійно проводяться різнопланові заняття, спрямовані на вдосконалення практичних навичок особового складу під час дій у складі підрозділу. Для прикладу, перенесення ящиків із боєприпасами, транспортування пораненого бійця, біг на короткі дистанції у повній амуніції, у протигазі, марш-кидок зі зброєю на дистанцію не менш ніж 5 кілометрів тощо.

Крім того, систематично проводяться змагання між командами різних підрозділів з футболу та волейболу.

Стало доброю традицією не менш ніж двічі на тиждень за погодженням з місцевими адміністраціями постійно проводити бойові навчальні стрільби, тренування із тактичної, інженерної, спеціальної підготовок.

Російський флот повільно вмирає

Вже не один раз лідери Російської Федерації заявляли, що російський флот буде модернізовано і оновлено вже через 10 років. Експерти називають такий прогноз надто райдужним...

Які ж насправді можливості російських кораблебудівників? Адже відомо, що суднобудівна галузь в Росії сьогодні знаходиться в дуже не простому становищі. Розглянемо, чим сьогодні володіє ВМФ РФ.

Чорноморський флот – найвідсталіший з усіх чотирьох флотів Росії. За судноплавними мірками тут служать кораблі-пенсіонери. Так, ударною силою Чорноморського флоту вважаються крейсер "Москва", ракетний корабель "Бора", підводний човен "Алроса". Втім, мало хто знає, що всі ці кораблі були закладені ще в радянський час. За останні 10 років Чорноморський флот отримав лише два нових судна. Для порівняння, Туреччина, можливий супротивник Росії на Чорному морі, замінює застарілі судна свого флоту за принципом – корабель на корабель, без шкоди для боєздатності.

японський флот – один з найбільш потужних флотів світу. За чисельністю і оснащенням він зрівнянний з американськими ВМС. За словами експертів, японський флот здатний створити морське угруповання за підтримки тактичної авіації з ракетами та має бортовий залп 300 протикорабельних ракет. При добре спланованому одному ударі на двадцять військових кораблів ТОФ обрушиться 300 ракет. Тож, у разі імовірної війни, Тихоокеанський флот залишиться без підтримки.

У разі загрози в Чорному морі туди практично неможливо організувати маневр і перекинути сили Балтійського або Північного флотів. Тільки по Волзі і тільки в теплу пору року, в іншому разі річка замерзає. А на Тихоокеанський флот і зовсім неможливо переправити сили. Саме тому Росія вимушена будувати відразу чотири не-

Турецький військовий флот взагалі перевершує чорноморський за всіма показниками: за кількістю бойових кораблів, підводних човнів і навіть крилатих ракет. А окрім Туреччини, в цьому районі присутні й інші країни НАТО. На їх кораблях розміщуються ракети дальнього радіуса дії з ядерними боєголовками, які здатні долетіти до Москви та інших великих міст Росії за лічені хвилини. Експерти кажуть, що Чорноморський флот припиняє своє існування, і вже немає можливості змінити ситуацію. Корабельний склад потрібно будувати заново, на що піде дуже багато часу.

Балтійський флот. Калінінградська область. Зовсім недавно, трохи більше 50-ти років тому, ця земля входила до складу Німеччини, після перемоги у Другій світовій війні Кенігсберг став Калінінградом, і досі німецька влада заявляє про свої права на ці території. Практично єдиний можливий захист від можливої агресії – Балтійський флот. А це всього лише 20 бойових кораблів і катерів. Наймолодший з них – корвет "Стерегущий" – був закладений в 2001 році, всі інші військові кораблі почали будуватися ще в кінці 80-х. Експерти кажуть, що Балтійський флот, як, власне, і Чорноморський, вже не може виконувати ті завдання, які на нього покладались, – утримування проток. На думку військових фахівців, Балтійський флот виконує функцію демонстрації прапора, а це ще випробувальна база для кораблів нових типів і нових проектів.

Але найнебезпечніша ситуація склалася з Тихоокеанським флотом. Адже з Далекого Сходу виходить цілком реальна загроза. Тут і мілітаризована Південна Корея, і Китай з найчисельнішою армією на планеті, і нарешті, Японія, яка вже багато років намагається довести своє право на Курильські острови. У разі територіального конфлікту Тихоокеанський флот просто не зможе протистояти японцям, адже

залежних і самостійних флоти. Але в даний момент у Російській Федерації будується всього 10 військових кораблів: один великий десантний корабель, один фрегат, чотири сторожовики і кілька підводних човнів. І це для всіх чотирьох флотів. Три підводні човни типу "Борей" можуть опинитися і зовсім марними, адже вони призначені для стратегічної ракети "Булава", без якої субмарини взагалі не мають сенсу. Проте "Булава" ось уже протягом п'яти років не може пройти випробування. На думку експертів, якщо російський флот буде і далі оновлюватися такими темпами, то через 10-15 років 90 відсотків бойових кораблів остаточно застаріють.

Після розпаду СРСР Росія залишилася з другим за чисельністю флотом у світі, але фінансування різко скоротилося. Кораблів було занадто багато, моряків занадто мало, грошей не вистачало ні на підтримку флоту, ні, тим більше, на будівництво нових суден. У підсумку могутній радянський флот перетворився в іржавий металобрухт. Після прийняття закону про боротьбу з корупцією головним критерієм при розподілі держзамовлення стала запропонована виробникам ціна. На думку фахівців, це вкрай негативно вплинуло на російський флот. Найчастіше замовлення на ремонт кораблів отримували невідомі фірми, які пропонували найнижчу ціну. Правда, реальну роботу виконували спецпідприємства міністерства оборони РФ, але за мінімальними розцінками, при цьому віддаючи відсоток посереднику. На думку аналітиків, така турбота про бюджет для заводів обернулася злиднями, а для посередників мільйонними прибутками. У даний момент російський флот хоч потроху, але фінансують, хоча гроші, виділені на будівництво і ремонт кораблів таємничим чином зникають, а працівники регулярно не отримують заробітну плату.

Джерело: korabley.net

Протягом наступних чотирьох років Пентагон планує збільшити кількість польотів безпілотних літальних апаратів над кризовими регіонами світу.

Безпілотники США можуть почати спостереження в небі над Україною

Таке рішення було прийняте для того, щоб покращити збір розвідувальних даних та можливості завдання ударів у зонах конфлікту. Так, джерела повідомляють, що Пентагон планує розширити кількість щоденних польотів з нинішніх 61 до 90 у 2019 році.

Зокрема, планується додаткове спостереження в небі над Україною, Іраком, Сирією, Південно-Китайським морем і Північною Африкою. Новий план розширить можливості Пентагону для летальних повітряних ударів безпілотників.

Згідно з планами, ВПС США отримають допомогу від армії, командування спеціальних операцій та державних підрядників.

Це перше значне розширення спірної програми дронів США з 2011 року, пов'язане зі збільшенням кількості гарячих точок у світі.

Німеччина і США виведуть "Петріоти" з Туреччини

Військове керівництво Німеччини і США підтвердило інформацію про виведення з Туреччини комплексів протиповітряної оборони типу Patriot у зв'язку з відсутністю загрози нападу з боку Сирії.

Повідомляється, що комплекси ППО американського контингенту покинуть Туреччину вже в жовтні 2015 року та попрямують до США для проведення часткової модернізації і планових відновлювальних робіт. Про це повідомляє Reuters.

Німецькі комплекси ППО Patriot будуть виведені з Туреччини на початку 2016 року.

Війська коаліції йдуть на столицю Ємену

Світові ЗМІ досить мляво останнім часом стежать за війною в Ємені, ймовірно розраховуючи на те, що конфлікт буде розвиватися повільно. Проте, незважаючи на запеклий опір хуситів, за останній тиждень війська жителів півдня (прихильників Хаді) і саудівської коаліції (в основному підрозділи з КСА і ОАЕ) взяли під контроль південні провінції Аб'ян, Ад-Далі, а також значну частину провінцій Лахідж, Ібб і Таїз.

Таке швидке просування в гірських районах країни, де, здавалося б, хусити можуть організувати гідну оборону, пояснюється насамперед масованою підтримкою саудівських ВПС і відсутністю однозначної підтримки хуситів серед місцевого населення. Міста Лахідж, Зінджібар, Джаар, Хабільян, Ад-Дала, Ібб, Ярим були взяті під контроль після значних втрат у лавах хуситів від ударів авіації та артилерії. Активні бої тривають за Таїз.

Відступаючи, хусити продовжують завдавати періодичних артударів по колонах еміратської військової техніки і загонах прихильників втікача президента Хаді. Всі дороги тотально мінуються, за останні 6 днів зафіксовано як мінімум 5 підривів танків і БМП армії Об'єднаних Арабських Еміратів, але це майже не стримує наступу.

На даний момент передові частини військ саудівської коаліції знаходяться в районі міста Дамар, приблизно за 85-90 км на південь від столиці країни м. Сана. Крім того, прихильники Хаді проникли в район Архаб всього в 30 км північніше Сани, щоб створити тут плацдарм для оточення столиці Ємену.

Політичне становище хуситів після останніх поразок теж досить хитке. Якщо раніше прихильники колишнього президента Алі Абдалли Салеха підтримували рух "Ансар Алла", то тепер губернатор провінції Ходейда Хасан аль-Гідж (людина Салеха) вимагає від хуситів залишити місто Ходейда.

КНР завершила наземні випробування силової установки ракети–носія

Китайські вчені успішно провели останні наземні випробування силової установки ракети-носія "Чанчжен-5", що розробляється для програми КНР з освоєння Місяця "Чан'е", як передає агентство Сіньхуа.

Державна адміністрація КНР з науки, технологій та промисловості для національної оборони повідомила, що тест став хорошою підготовкою перед запуском ракети-носія в наступному році. Силова установка використовує нетоксичний зріджений пропелент, що не забруднює навколишнє середовище. Виведена маса корисного навантаження "Чанчжен-5" становить 14 тонн.

Китайська програма зондування Місяця "Чан'е" містить три етапи: обліт навколо супутника Землі ("Чан'е-1" і "Чан'е-2"), посадка на Місяць ("Чан'е-3" і "Чан'е-4") і повернення з Місяця на Землю ("Чан'е-5" і "Чан'е-6").

Китай планує в 2017 році здійснити з космодрому Веньчан запуск супутника "Чан'е-5", чия місія полягає в посадці на Місяць, збиранні зразків місячного грунту і повернення на Землю.

У грудні 2014 року Китайське об'єднання космічних технологій повідомило, що КНР планує за 15 років повністю перевести свої ракети-носії на чисті джерела енергії та здійснити перший політ подібного апарата в найближчі два роки, передає РІА "Новини".

Перший після катастрофи політ корабля Cygnus до МКС намічений на грудень

Американська компанія Orbital Sciences Corporation має намір відновити вантажні польоти до МКС за контрактом з NASA в грудні поточного року. Про це повідомила прес-служба компанії.

"Orbital здійснить наступний запуск (корабля) Cygnus OA-4 до МКС за допомогою ракети Atlas V, розробленої компанією ULA, з космодрому на мисі Канаверал (Флорида), місія запланована на початок грудня 2015 року", – йдеться в повідомленні.

"У 2016 році ми здійснимо ще щонайменше три місії за контрактом [з NASA]: дві (або, можливо, три) будуть здійснені за допомогою ракети Antares, перша з яких повинна бути готова до запуску на початку року, і ще одна буде виконана за допомогою ракети Atlas V для задоволення потреби NASA в здійсненні додаткової доставки вантажів (до МКС)", – наводить прес-служба Orbital слова віце-президента компанії Франка Калбертсона. За його словами, детальний графік цих запусків ще не затверджений, як передає РІА "Новини".

НАСА випробувало двигун ракети для польотів до Марса

НАСА успішно завершило шості випробування двигуна RS-25 для надважкої ракети SLS (Space Launch System), призначеної для пілотованих польотів у далекий космос, зокрема до Марса. Про це повідомляється на сайті агентства.

Вогневі випробування RS-25 проходили протягом 535 секунд – саме такий період часу працюватимуть силові агрегати першого ступеня при реальному пуску ракети. Детальний аналіз випробувань займе декілька днів, проте тестування, яке стало шостим подібним заходом, вже визнано НАСА успішним.

Випробування двигуна проходили на платформі А-1 в космічному центрі Стенніса в штаті Міссісіпі. За заходом спостерігали близько 1,2 тисячі осіб, серед них – фахівці НАСА, члени їх сімей, а також представники ЗМІ.

Три рідинних ракетних двигуни на кисні і водні RS-25 раніше використовувалися в Space Shuttle. Їх створенням займається американська компанія Aerojet Rocketdyne. Чотири таких агрегати НАСА, а також основний розробник і виробник ракети компанія Boeing збираються встановити на першу сходинку споруджуваної надважкої ракети-носія SLS.

За словами розробників, сьогодні в світі ніхто, крім Boeing, не займається розробкою носіїв аналогічної вантажопідйомності, у зв'язку з чим НАСА називає SLS найпотужнішою у світі ракетою. SLS буде мати довжину більше ста метрів і масу близько трьох тисяч тонн. Очікується, що ракета зможе виводити на низьку навколоземну орбіту до 130 тонн корисного навантаження. Її перші випробування заплановані на 2017 рік.

Роботи зі створення SLS ведуться в рамках контракту, укладеного НАСА з Boeing. На цій ракеті США планують запускати в космос багаторазовий космічний корабель Orion, за допомогою якого в 2030-х роках НАСА збирається відправити своїх астронавтів на Марс. Перший тестовий політ SLS запланований на 2018 р.

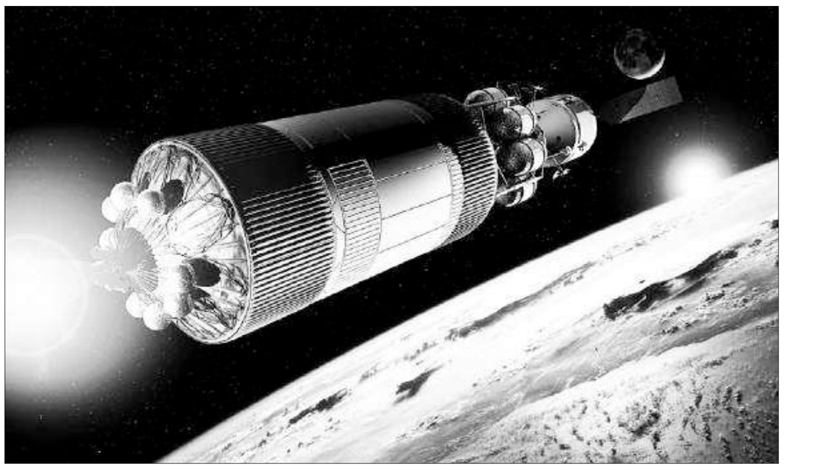
Найближчі аналоги SLS – американська ракета-носій Saturn V, використовувана в програмі Apollo, а також радянські Н-1 (всі чотири запуски були невдалими) і "Енергія", яка виводила на орбіту космічний корабель "Буран". Обидва радянські носії розробляла РКК "Енергія", а виробляв самарський РКЦ "Прогрес" (у сучасних назвах).

Висадку російських космонавтів на Місяць відкладуть через фінансові труднощі

"Роскосмос" вирішив відкласти на кілька років реалізацію проекту з висадки людини на Місяць. Про це повідомляється в проекті Федеральної космічної програми (ФКП) на 2016-2025 роки.

У презентації до проекту наголошується, що фінансування програми з розробки місячного злітно-посадкового комплексу знижено приблизно в два рази. За оцінкою "Роскосмосу", це призведе до перенесення термінів щодо створення та початку льотних випробувань комплексу приблизно на 2-3 роки. З урахуванням внесеного коригування випробування планують розпочати в 2029-2030 роках.

З дати першого випробувального запуску комплексу до першого пілотованого старту може пройти 3-4 роки за умови одного пуску в рік. У такому випадку висадка відбудеться в 2033-2034 роках. Спочатку передбачалося, що проект буде реалізований в 2030 році.

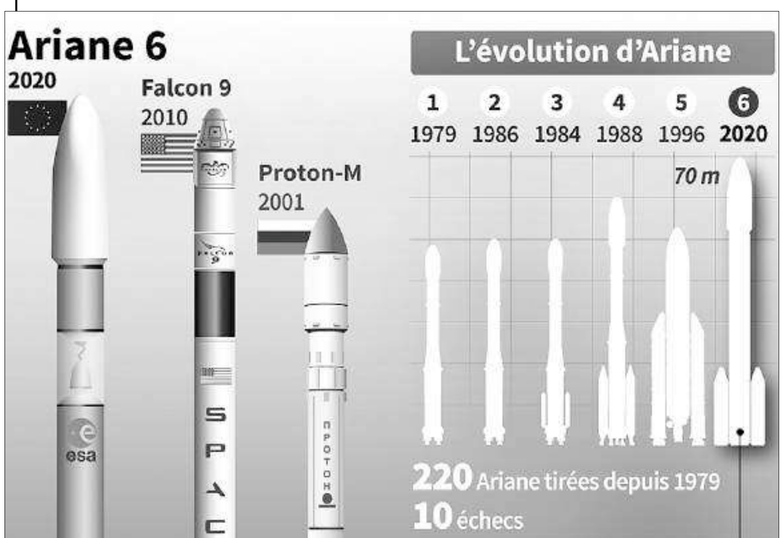

У скороченому вигляді запитаний "Роскосмосом" бюджет на програму з розробки місячного злітно-посадкового комплексу становить 20,8 мільярда рублів.

Згідно з концепцією проекту, комплекс забезпечить доставку екіпажу з чотирьох осіб з навколомісячної орбіти в заданий район на поверхні Місяця, а також з поверхні Місяця на навколомісячну орбіту. Тривалість перебування екіпажу на Місяці складе не менше 14 діб.

ЄКА разом з Airbus створить конкурента "Ангари"

Європейське космічне агентство (ЄКА) підписало три контракти зі своїми партнерами на загальну суму 3,4 млрд євро, що передбачають розробку і створення ракет-носіїв наступного покоління і пускових майданчиків для них. Зокрема, в одному з документів йдеться про виробництво ракети Ariane 6, яка повинна стати головним конкурентом російської важкої ракети "Ангара".

Три контракти були підписані в головному офісі ЄКА в Парижі. Партнерами агентства виступили аерокосмічна компанія ASL (Airbus Safran Launchers), CNES (Centre National d'Etudes Spatiales – французький Національний центр космічних досліджень) і компанія ELV (Ensemble de Lancement Vega). Укладені договори реалізують рішення, прийняте на засіданні Ради ЄКА на рівні міністрів, яке відбулося в Люксембурзі в грудні 2014 року.

Сума контракту ЄКА з ASL становить 2,4 мільярда євро. Ці кошти повинні піти на розробку нової важкої ракети-носія Ariane 6. Її перший пуск планується здійснити в 2020 році. За розгортання пускового майданчика (на території космодрому Куру у Французькій Гвіані) для Ariane 6 відповідає CNES. Для цього ЄКА виділяє 600 мільйонів євро.

Ще 395 млн євро агентство віддасть ELV на створення легкої ракети-носія Vega C, перший запуск якої планується здійснити в 2018 році. Сама ЄКА у всіх контрактах бере на себе зобов'язання з контролю за закупівлями і загальною архітектурою ракет-носіїв.

Контракти передбачають уніфікацію систем Ariane 6 і Vega C. Для цього ASL і ELV на перших ступенях своїх ракет розмістять твердопаливні прискорювачі P120C. Крім того, ракета Ariane 6 буде формуватися за модульним принципом (як і носії сімейства "Ангара") з двома (Ariane 62) або чотирма (Ariane 64) прискорювачами залежно від необхідної вантажопідйомності.

"Ці контракти розвивають сімейство європейських пускових установок, успішних на світовому ринку, і забезпечують автономний доступ в космос державам-членам ЄКА за конкурентними цінами", – заявив генеральний директор ЄКА Ян Вернер.

ЄКА засноване в 1975 році і в даний час об'єднує 22 європейські країни, а також асоційованого члена – Канаду. Участь у програмах агентства визначається фінансовими і технологічними внесками його учасників. Близько 50 відсотків бюджету ЄКА сформовано Францією, Німеччиною та Італією. У розпорядженні агентства – космодром Куру у Французькій Гвіані. У віданні ЄКА знаходяться програма європейських важких ракет Ariane 5, супутникова система Galileo, а також кілька космічних дослідних проектів, зокрема Rosetta.

Ракети сімейства "Ангара" розробляє і виробляє російський Центр Хрунічева. Вважається, що вони прийдуть на зміну носіям "Протон". На відміну від останніх, нові ракети використовують більш екологічне паливо і будуть запускатися з території Росії, а не з Байконура в Казахстані. Перші тести "Ангари" відбулися в 2014 році, коли були запущені легка і важка версії носія. За даними на 2013 рік, на створення сімейства "Ангара" витрачено близько 100 мільярдів рублів.

Крім Росії і Європи, розвитком парку важких носіїв займаються США, а також Китай та Індія. Так, United Launch Alliance (ULA), що є спільним підприємством американських аерокосмічних і оборонних гігантів Boeing і Lockheed Martin, працює над новим носієм Vulcan. Як очікується, він прийде на зміну важким ракетам-носіям Atlas V і Delta IV, виробленим ULA. Очікується, що Vulcan стане дешевшим в експлуатації, ніж його попередники. Крім того, на ньому будуть встановлені винятково американські двигуни, а не російські РД-180, як в ракеті Atlas V.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

24 – 30 серпня

24 серпня 1907 р. *відбувся перший пілотований політ натурного вертольота братів Бреге і Ріше (Франція).*

24 серпня 1909 р. *у Реймсі (Франція) Луї Блеріо на моноплані "Блеріо" встановив рекорд швидкості 74.30 км/год.*

24 серпня 1931 р. *відбувся перший політ легкого багатоцільового літака de Havilland DH81 Swallow Moth (Великобританія).*

24 серпня 1940 р. *відбувся перший політ легкого літака УПО-2. Льотчик-випробувач І.А.Квасов.*

25 серпня 1909 р. *у муніципалітеті Бетен (Франція) Луї Полан на літаку "Вуазьєн" встановив новий рекорд дальності – 134 км.*

25 серпня 1919 р. *відбулося відкриття першої регулярної комерційної міжнародної авіалінії Лондон-Париж.*

25 серпня 1933 р. *на базі авіаційного факультету Київського машинобудівного інституту створено Авіаційний інститут. День створення Національного авіаційного університету України.*

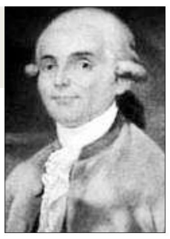

25 серпня 1947 р. *у місті Мюрок (Каліфорнія, США) м-р М.Е.Карл на літаку Douglas D-558 "Skystreak" встановив світовий рекорд швидкості в 1047.33 км/год.*

25 серпня 1959 р. *відбувся перший політ безпілотного надзвукового ударного літака Ту-121 – прототипу стратегічного розвідника Ту-123 "Яструб".*

25 серпня 2001 р. *у м.Вінниця, на території Головного командування ВПС ЗС України, відкрита експозиція бойової авіаційної техніки (створення музею ВПС).*

26 серпня 1740 р. *народився французький піонер повітроплавання Ж.М.Монгольф'є.*

26 серпня 1784 р. *у Франції Ж.П.Бланшар здійснив перший спуск з аеростата собаки на парашуті.*

26 серпня 1965 р. *перший політ здійснив перший серійний багатоцільовий гелікоптер Мі-2.*

27 серпня 1910 р. *відбулася перша радіопередача з літака. У США пілот Джеймс МакКарді вів переговори з радіостанцією Хортон в штаті Нью-Йорк під час польоту на літаку Curtiss.*

27 серпня 1940 р. *перший політ здійснив італійський експериментальний винищувач Caproni-Campini N.1 з мотокомпресорною установкою.*

27 серпня 1962 р. *у СРСР на Північному випробувальному полігоні Нова Земля в ході навчання "Шквал" з носія Ту-16К були проведені випробування авіаційної крилатої ракети з ядерним зарядом.*

27 серпня 1970 р. *відбувся перший політ американського ударного вертольота S-67 Blackhawk.*

27 серпня 1990 р. *відбувся перший політ прототипу багатоцільового винищувача п'ятого покоління YF-23A (США).*

28 серпня 1960 р. *у Братиславі (Чехословаччина) розпочався 1-й чемпіонат світу з вищого пілотажу.*

28 серпня 1999 р. *світ побачив перший випуск "Бастіони" – програми, яка не "так, як треба", а "так, як насправді" розповідає про будні армійського життя. Автор – Марина Тепленко.*

29 серпня 1930 р. *здійснено першу дозаправку (переливання пального) в повітрі на літаках Р-1, перших радянських масових літаках конструкції М.М.Полікарпова.*

29 серпня 1970 р. *відбувся перший політ пасажирського літака McDonnell Douglas DC-10 з трьома ТРД (США).*

29 серпня 1998 р. *у м. Вінниця, в день святкування Дня авіації, було відкрито пам'ятник-меморіал (літак МіГ-21) на честь створення ВПС України.*

30 серпня 1917 р. *здійснив перший бойовий виліт німецький винищувач триплан Фоккер F1 (Dr1). Пілотував його лейтенант Вернер Фосс. У цьому вильоті він збив англійський літак.*

30 серпня 1969 р. *відбувся перший політ бомбардувальника Ту-22М ("145") зі змінною стріловидністю крила.*

30 серпня 1974 р. *відбувся перший політ пошуково-рятувального вертольота Ка-27ПС.*

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Бельгійський полковник із Дніпропетровська

Лейтенант Червоної армії Григорій Слонімський, який у буремні роки війни став бельгійським полковником із українським прізвищем Велогоненко, за походженням був українським євреєм. Та він, як і мільйони його одновірців, які мешкали в Україні з давніх-давен, був не тільки євреєм, а й українцем. І, звичайно, як і усі у ті далекі роки, в першу чергу позиціонував себе як "радянська людина"...

Варто згадати, що єврейська громада Дніпропетровська дала Україні цілу низку справжніх патріотів, які, народившись і виросли на українській землі, зробили чималий внесок у справу її захисту. Сьогодні серед них – відомий банкір і підприємець Ігор Коломойський, який, при всій неоднозначності своєї фігури й власного капіталу, зробив для збереження територіальної цілісності України більше, ніж будь-хто. У минулому Дніпропетровська – імена таких відомих постатей, як Олександр Галич та Михайло Свєтлов, а також багато інших. Серед них – і мало кому відомий герой Великої Вітчизняної війни Григорій Слонімський, який у полоні взяв прізвище однокласника, ставши Велогоненком, а після втечі з табору став спочатку бійцем, а згодом – командиром одного із загонів бельгійського Опору.

На фронт вчорашній випускник школи, відмінник і комсорг Григорій Слонімський пішов у перші дні війни добровольцем і воював спочатку у складі 1-го Комуністичного батальйону Дніпропетровська, а згодом – у 70-му гвардійському артилерійському полку на Південно-Західному фронті, одній із частин, що протистояли танковому натиску армади Манштейна.

Ворог наступав швидко й зухвало, командирів не вистачало, і Григорій Слонімський став одним із тих лейтенантів фронтової пори, які після прискореного випуску потрапляли в самісіньке пекло й жили на передовій лічені хвилини…І ось у червні 1942 року під час невдалого контрнаступу на Харківщині, той самий сумнозвісний Барвенківський виступ, контужений лейтенант-єврей потрапив у полон. Звичайно, зізнався би він у своїй національності – стратили б на місці, тому Григорій назвався прізвищем однокласника – Велогоненко. Легенда спрацювала: після фільтрування комісарів, комуністів та євреїв, військовополонений "Велогоненко" з цілком "циганською" зовнішністю у безкінечній колоні полонених рушив з одного табору до іншого. Спочатку – на території України, згодом – у Польщі.

У березні 1943 року група полонених відважилася на зухвалу втечу, та вдалася ця відчайдушна спроба лише одному, Григорію. На великій швидкості він вистрибнув через розібрану підлогу товарного вагона, в якому перевозили військовополонених.

Після довгих блукань по лісі в незнайомій місцевості, лейтенант натрапив на лісника, котрий був зв'язковим бельгійського патріотичного підпілля. Так дніпропетровець Григорій став бійцем бельгійського Опору.

Через півроку офіцер був уже командиром роти, на початку 1944 року – батальйону, а на завершальному етапі війни полковник бельгійської армії Велогоненко командував полком.

Протягом півтора року, з січня 1945 по серпень 1946, Григорій Якович був офіцером зв'язку Радянської військової місії у Брюсселі, після чого повернувся на Батьківщину. Вона ж, як не мати, а сувора мачуха, віддячила колишньому полоненому, який у далекій Бельгії став Національним героєм, в'язницею… Причина була "серйозною": у Бельгії СМЕРШ затримав вагітну українку, яка разом із земляками була вивезена на примусові роботи на бельгійські шахти, де познайомилася з робітником-бельгійцем, стала його дружиною й чекала на дитину. Незважаючи на те, що до пологів у жінки залишалися лічені дні, а її чоловік воював у бельгійському Опорі, контррозвідка не по-доброму зацікавилася радянською громадянкою. Велогоненко допоміг жінці врятуватися, й був за це покараний.

Рік Григорій Велогоненко відбував покарання у Дніпропетровській в'язниці, після чого довго й наполегливо навчався, наздоганяючи втрачений через війну час.

У 50-80-ті роки Григорій Якович – викладач, завідувач кафедри міжнародних відносин Дніпропетровського державного університету.

Пройшовши німецькі табори й партизанські загони в Європі, зробивши чималий внесок у загальну справу перемоги над фашизмом, скромний дніпропетровський викладач мав лише одну медаль "За відвагу" на сіренькому піджаку. Згодом до неї додавалися лише ювілейні медалі. Неодноразово на святкування річниць перемоги над фашизмом та для нагороджень бойового побратима запрошували бельгійські і французькі ветерани Опору, втім, виїхати до Західної Європи для викладача-комуніста, до того ж, – викладача марксизму-ленінізму було на той час нелегко. А враховуючи сумнозвісну "п'яту графу" в анкеті, практично неможливо. Тому й тих декількох вищих орденів і медалей Королівства Бельгія, якими був нагороджений бельгійський полковник, на його піджаку у рідному Дніпропетровську ніколи й не бачили. Пішов з життя активний учасник бельгійського опору Григорій Якович Слонімський-Велогоненко 27 березня 1985 року – рівно через 40 років після того, як став бельгійським полковником. Тоді, в буремні воєнні роки, в атестації на командира 4-го полку Бельгійської армії полковника Григорія Велогоненка головнокомандувач бельгійської Армії визволення генерал Жан Терф, зокрема, писав: "Григорій Велогоненко гідно довів реальні бойові якості Радянської армії, і ми щасливі цією атестацією підтвердити наше захоплення його безумовною хоробрістю"…

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Английский "отец" знаменитого "Конкорда"

Во второй половине 1950-х годов в Великобритании сменились приоритеты – от разработок больших дозвуковых самолётов британцы перешли к проектированию сверхзвуковых стратегических бомбардировщиков. Это стало этапом на пути к созданию совместного англо-французского сверхзвукового пассажирского авиалайнера.

Компоновка самолёта, послужившего прародителем Aerospatiale/BAC Concorde, предусматривала использование узкого дельтовидного крыла. Однако американские исследования выявили сложность управления самолёта с таким крылом на малых скоростях, и машина не удовлетворяла бы спецификации ER.197D Министерства авиации. По данной спецификации компания "Handley Page" спроектировала и построила один H.P.115 с двигателем небольшой тяги.

Планер был изготовлен, главным образом, из лёгких сплавов, носки крыла выполнены из фанеры, а поверхности управления обтянуты полотном. Самолёт выполнен по схеме среднеплана с дельтовидным крылом с прямой передней кромкой стреловидности. Турбореактивный двигатель Bristol Siddeley Viper установлен в гондоле над хвостовой частью фюзеляжа. Вертикальное оперение – стреловидное, шасси – трёхопорное, неубираемое.

Первый полёт самолёт H.P.115 выполнил 17 августа 1961 года, а завершилась его лётная карьера в феврале 1974 года. Налёт составил почти 500 часов, в ходе испытаний самолёта были получены важные данные.

Испытатели отмечали хорошие лётные качества самолёта на низких скоростях. Несмотря на две небольшие неудачи, программа полётов растянулась аж на 12 с половиной лет, обеспечив необходимыми данными по полётам на низких скоростях проектировщиков лайнера Concorde.

В настоящее время самолёт находится в Fleet Air Arm Museum, рядом с BAC 221 и прототипом Concorde.

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

ТЕНІСНА ПЕРШІСТЬ

Перший удар від командувача

Як ми повідомляли у минулому номері, до Дня Незалежності у Вінниці стартував 5-й Міжнародний тенісний турнір Повітряних Сил ЗС України. З 2011-го він традиційно проводиться в серпні, а вже другий рік поспіль має статус благодійного.

У змаганні беруть участь спортсмени з України, Польщі, Республіки Корея.

Під час відкриття відбулось нагородження активістів, підприємців та організацій, що протягом останніх років допомагають з організаційними питаннями проведення турніру та надають благодійну допомогу пораненим бійцям, які лікуються у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону.

Цього року у церемонії відкриття змагань взяв участь новопризначений командувач Повітряних Сил генерал-лейтенант Сергій Дроздов. Саме йому організатори доручили право першого удару. І, схоже, командувач не вперше бере ракетку до рук!

З моменту заснування змагань, тенісна команда Повітряних Сил ЗС України є триразовим переможцем турніру, поступившись чемпіонством лише раз команді Головного управління розвідки МО України.

Роман Довгаленко.
Фото Дмитра Струтинського.

Українські миротворці перемогли збірну Сенегалу

На території базового табору українського національного контингенту в ДР Конго відбувся товариський волейбольний матч між збірними командами 18-го окремого вертолітного загону та миротворцями із Республіки Сенегал.

З перших хвилин спортивного двобою було видно, що обидві команди були налаштовані лише на перемогу. Хоча у кожного було якесь хвилювання, адже команди на волейбольному майданчику зустрілись вперше.

Під час волейбольного поєдинку боротьба загострювалася з кожною подачею м'яча, а хвилювання переросло у цікаву гру, де всі учасники намагався показати якнайкращий результат.

За час гри було видно, що українські військові у волейбол грають краще. Попри запеклий поєдинок, українська збірна трималася відважно і досить впевнено. В підсумку волейбольного матчу перемогу здобули військовослужбовці українського національного контингенту.

Як повідомив заступник командира загону з виховної роботи підполковник Богдан Степанків, метою спортивної зустрічі було пропагування серед військовослужбовців та працівників Місії ООН на міжнародній арені держави Україна та її Збройних Сил.

На завершення гри команди побажали одне одному успіхів під час виконання завдань Місії ООН у цій країні та висловили побажання щодо подальших зустрічей у спортивному форматі, а також сфотографувались на згадку.

Назар Волошин. Фото автора.

СПОРТИВНИЙ ОГЛЯД

Ребров повторив рекорд Лобановського

Перемога над "Карпатами" у 5 турі з рахунком 3:0 дозволила тренеру київського "Динамо" Сергію Реброву зрівнятися з великим метром Валерієм Лобановським.

Будучи на посту головного тренера Ребров не програвав в чемпіонаті вже 33 матчі поспіль, що є повторенням рекорду "Динамо" часів його найвидатнішого тренера. Нинішня серія Реброва біля керма київського клубу включає 27 перемог та всього 6 нічиїх. Різниця м'ячів складає 77:13 (+64). Нагадаємо, Сергій Ребров прийняв "Динамо" у ролі головного тренера в травні 2014-го, вже в першому повноцінному сезоні вигравши з командою чемпіонат та Кубок України. Також новий керманич помітно покращив результати київського клубу і в єврокубках, дійшовши до стадії ј фіналу Ліги Європи, де "Динамо" поступилося "Фіорентині".

"Шахтар" на класі переграв "Рапід"

19 серпня в першому матчі плей-офф кваліфікації Ліги чемпіонів донецький "Шахтар" у Відні мінімально обіграв місцевий "Рапід". У всіх передматчевих коментарях, які стосувалися цієї пари, аналізуючи шанси клубів, ледь не всі твердили, що у віцечемпіона України шансів більше, і він таки повинен проходити австрійську команду. "Шахтар" у Відні продемонстрував, що "Рапід" – це не той суперник, який може завадити йому потрапити в груповий етап Ліги чемпіонів.

Гірняки мінімально обіграли суперника, забитий м'яч – на рахунку Марлоса, який відзначився під кінець першого тайму. Варто відмітити, що на полі було багато грубих порушень – Тараса Степаненка довелося замінити після першого тайму після травми голови. Битву у Відні донецький "Шахтар" виграв, підійшовши цим самим ще ближче до отримання путівки в груповий етап Ліги чемпіонів. Тепер тільки залишається 25 серпня в матчі-відповіді у Львові довести цю дуель з "Рапідом" до логічного завершення на нашу користь.

Глазков нокаутував Мансвелла

15 серпня в російському Краснодарі український супертяж В'ячеслав Глазков (21-0-1) здобув перемогу над Кертсоном Мансвеллом. Нокаутувавши суперника у четвертому раунді, Глазков став офіційним претендентом на пояс IBF, яким вже багато років володіє Володимир Кличко.

Перші три раунди пройшли з перевагою Глазкова, і в одному з епізодів третього рефері рахував Мансвеллу нокдаун. А вже в четвертому Мансвелл опинився на підлозі рингу після лівого бокового нашого боксера і не вставав до закінчення рахунку рефері.

Едмар підсилив Дніпро

Дніпропетровський "Дніпро" продовжує доукомплектовуватися по ходу чемпіонату. Вслід за Бабатунде та Даніло, команда Мирона Маркевича офіційно оголосила про підписання однорічної угоди з екс-гравцем "Металіста" (189 матчів, 21 гол) та національної збірної України Едмаром.

В своїй новій команді 35-річний футболіст виступатиме під 8 номером. Окрім "Металіста", україно-бразилець також 4 роки виступав в Україні у складі сімферопольської "Таврії", за яку відіграв 117 матчів, забивши 18 голів. У складі національної збірної України Едмар де Ласерда провів 15 зустрічей.

Підготував Роман Довгаленко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8295 Зам. № 152232.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Маємо бути європейцями на ґрунті українському

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Українська держава пройшла тернистий шлях до свого визнання на міжнародній арені. Націю розділяли, намагалися русифікувати та полонізувати, асимілювали і насаджували іноземну культуру. Та український народ ніколи не зрікався своєї самобутності, люди хотіли бути вільними та незалежними, створити сильну демократичну країну.

Родючі українські землі приваблювали до себе завойовників у всі віки. Чарівна природа не може не зачаровувати своєю красою, і, зокрема, чудові краєвиди Українських Карпат назавжди залишаються в пам'яті кожного, хто їх бачив.

Століттями наша держава відстоює своє право на існування як повноправна і рівна усім іншим у Європі. Українська земля пам'ятає, як вороги намагалися знищити нашу культуру, мову, талановитих та мудрих діячів.

Чорною сторінкою історії української держави залишається страшний період "українського відродження", тому що своєю кров'ю землю окропила сотня талановитих молодих письменників, з-під чийого пера вийшли патріотичні твори, присвячені збереженню єдності України та з численними закликами до народу відстоювати свої права. Василь Еллан-Блакитний, Остап Вишня, Микола Хвильовий – лише деякі з талановитих українських митців, які попри утиски присвячували свої твори самостійній Україні.

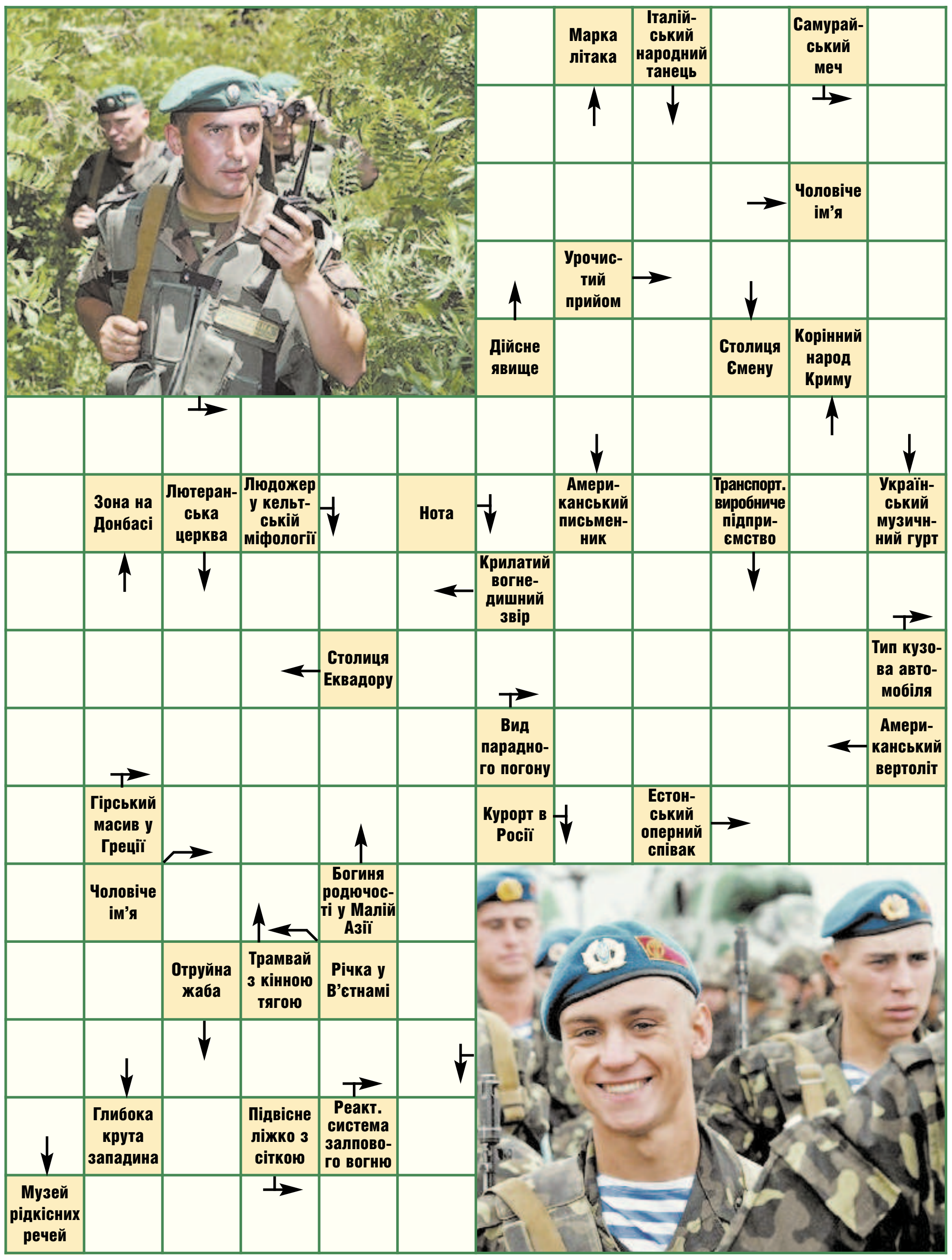
Без сумнівів, світ змінюється, стають іншими й люди в ньому. Нині популярним є вивчення іноземних мов, але добре, коли людина, знаючи інші мови, пишається досконалим володінням рідною. Ганьба тому, хто, вивчивши іноземну мову, забув свою!

Нині Україна намагається стати однією з розвинутих європейських держав, але кожен українець повинен відчувати потяг до рідної, а не до чужої землі. Роки перебування в залежності від інших народів є блискучим прикладом, аби зрозуміти значення слів "бути незалежним". Українцям слід пам'ятати і страшні часи розбрату й приниження, коли нація була розділена між Російською та Австро-Угорською імперіями. На щастя, ті страшні часи залишилися в минулому, і кожен із нас сподівається на світле й щасливе майбутнє.

Українці мають усвідомлювати, що непотрібно шукати щастя в чужих краях, а треба віднайти його на рідній землі. Звісно, ми хочемо бути європейцями, високорозвиненою нацією, але водночас нам необхідно пам'ятати і берегти надбання своєї культури, мову та звичаї як зіницю ока. Одним словом, кожен повинен усвідомлювати, що він українець, славний нащадок козаків, сіяч українського слова, гідний забезпечити світле майбутнє для своєї держави.

Слава Україні!

Олена Гаврилюк, 16 років. м.Калинівка.

Із мрією про незалежну Україну

Мільйони українців у всьому світі століттями мріяли про незалежну Україну – вільну країну вільних людей. Начебто, мрії збувалися, як знову то одна, то інша імперія-сусідка окуповувала українські землі, й мрії про Незалежність знову доводилося забувати. Та насправді про них не забували ніколи – як патріоти всередині України, так і українці за кордоном.

Майже за чверть століття до здобуття Україною Незалежності та державного суверенітету, у 1969 році, була знята ця світлина. На ній – офіцер армії США Богдан Копистянський, який був одним із майже півтисячі американців українського походження, які пройшли горнило в'єтнамської війни – такої ж неправедної й кривавої, як згодом стала для радянських українців війна афганська.

Даних про Богдана Копистянського небагато. Достеменно відомо, що цей нащадок українських емігрантів був пластуном, а згодом став рейнджером, воював у В'єтнамі. Український прапор він носив із собою протягом року війни як найціннішу реліквію і розгортав після вдалих операцій та запеклих боїв. Через два десятиліття синьо-жовтий стяг почали підіймати на мітингах та зустрічах українські патріоти на Галичині, а ще за два роки він став нарешті Державним прапором України.

Олексій Тригуб. "Крила України".